

Pinky Manó Birodalma

3. évf. 2. szám
2022. március-április

Online ismeretterjesztő folyóirat
3-10 éves gyerekek számára

ISSN 2734 - 7133
ISSN-L 2734 - 7133

Mesék, versek, foglalkoztatók
és érdekességek...

Gyűjtsd a
betűkártyákat!

Anyák napi
Rajzverseny!

Határidő: 2022. május 5.

Violet V. Vandor (Vándor Várhegyi Ibolya)

Gyermekkönyvíró és illusztrátor

Gyermekkorától kezdve vonzotta a művészet és az irodalom világa. 1991 óta íróként, illusztrátorként és szerkesztőként dolgozik, és néhány könyve bestseller könyv lett. Több mint 70 könyve jelent meg Romániában, egy pár Magyarországon, valamint könyveket illusztrált amerikai, kanadai és angliai szerzőknek.

2016 és 2018 között nemzetközi versenyeken vett részt Japánban, ahol 7 díjat nyert könyvillusztrációkért, grafikaért, portré- és fantasy regényért. A "Körözsák" című meséjét 2018 óta sikeresen játsszák a Dévai Művészeti Színház színészei.

2020. októberétől magyar és román nyelven adja ki a Pinky Manó Birodalma című ingyenes online ismeretterjesztő folyóiratot.

Könyvei nem kaphatók könyvesboltokban, de angol nyelvű kötetei elektronikusan megvásárolhatók az Amazon.com-on. Az eddig csak angol nyelven megjelent könyvei hamarosan magyarul is elérhetőek lesznek. Előrendelésért küldjön üzenetet a magazin e-mail-címére: pinkymano2020@yahoo.com

Vándor Várhegyi Ibolya

Tavaszi kép

Szomorú a fűzfa ága,
Bánatosan integet,
Sajnálja, hogy a kikelet
Üldözi a vén telet.

Tavaszi szél zongorázik,
Száraz, zörgő levélen,
Ásítzik a hóvirág,
Puha paplan szőnyegen.

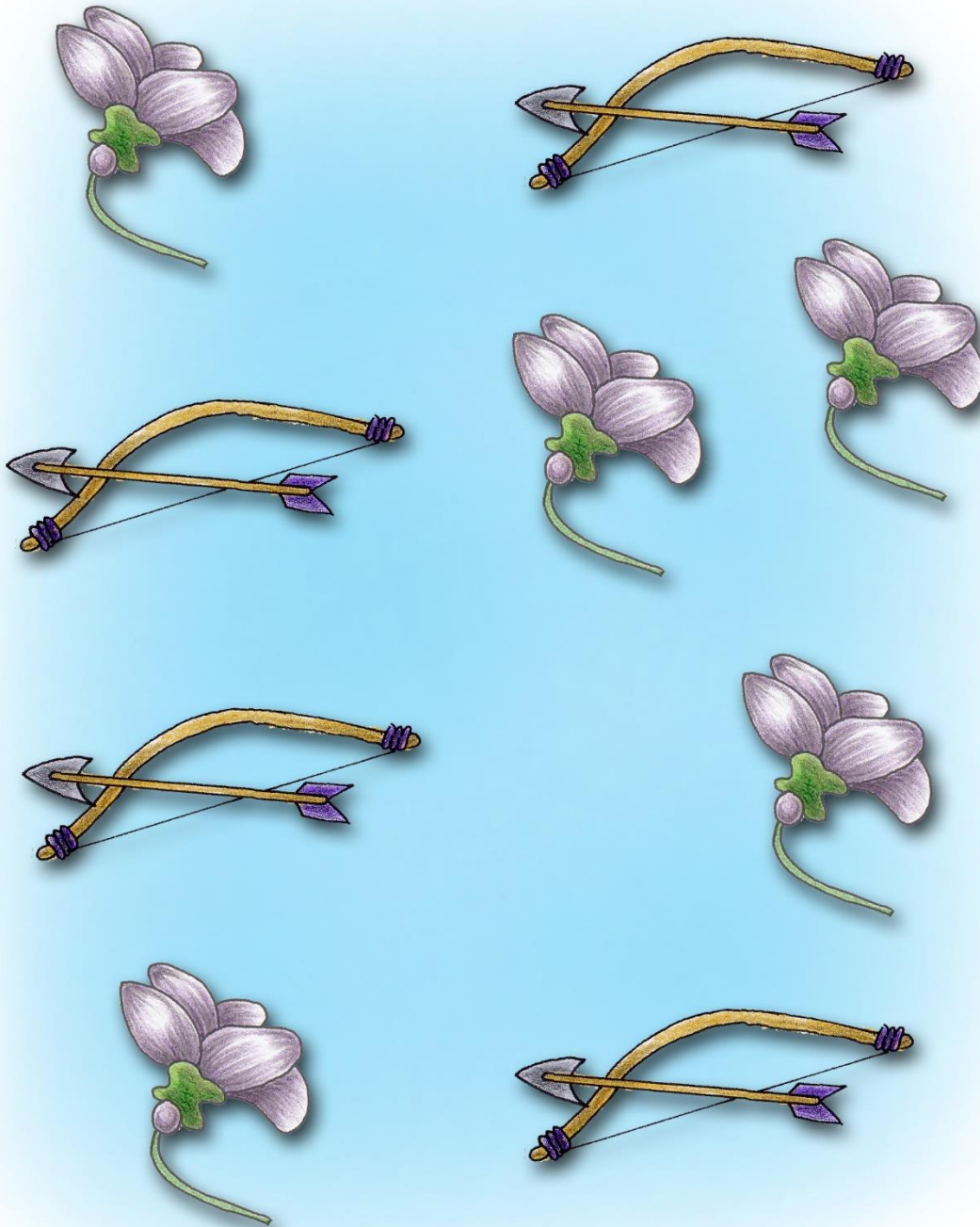
Álmos még, de előbújik
Már a napnak sugara;
Dermedt lábát melengeti
A mezőnek bogara.

Hangya pihen egy fűszálon,
Ide-oda lengedez,
Míg az eső szép csendesen
Erdőn, mezőn elered.

I í i í

Imre írni tanul éppen,
Fészkelődik a nagy széken.
Jaj, de nehéz ez az írás!
S elfogja őt lám, a sírás!

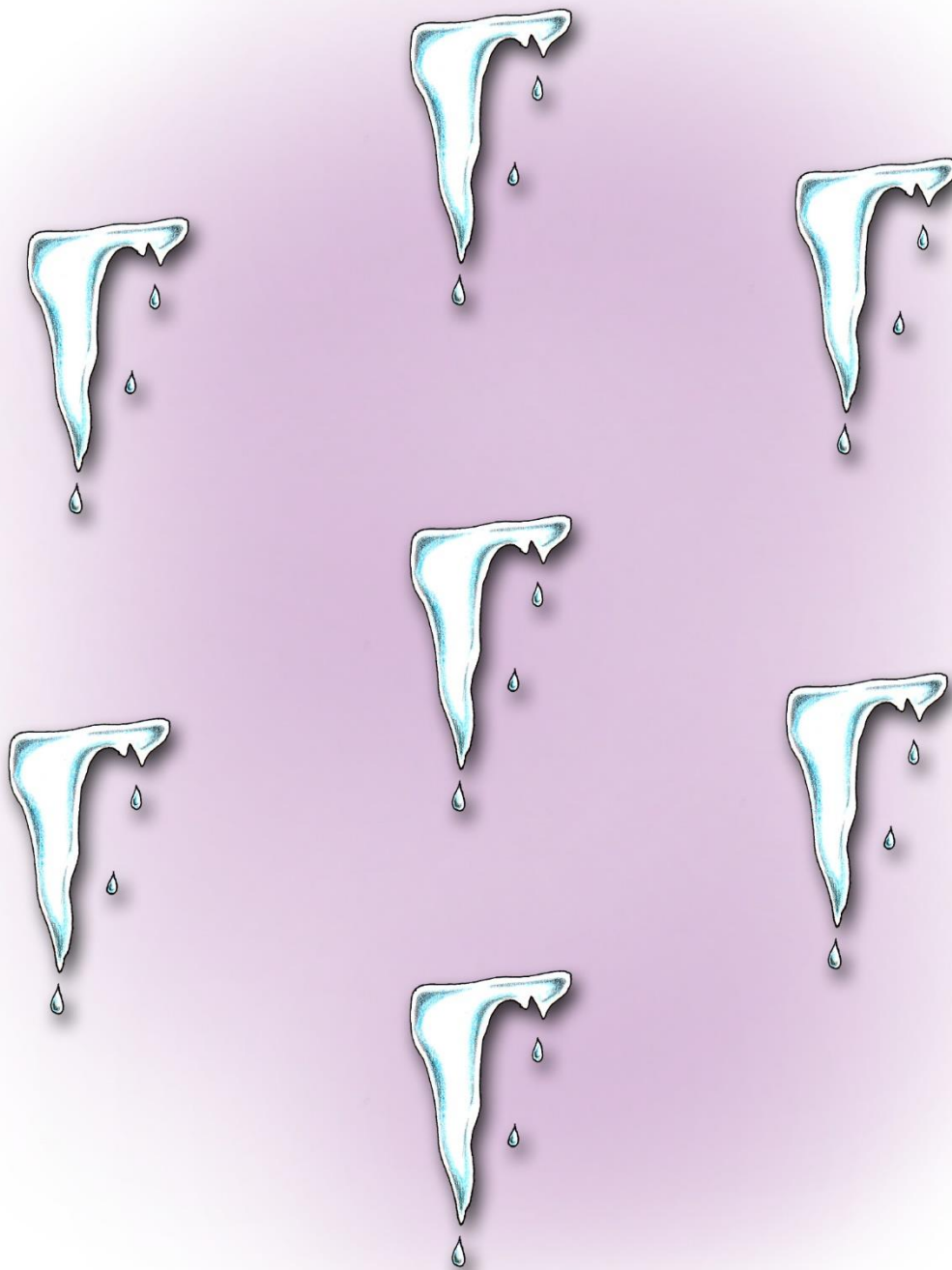

Karikázz be annyi ibolyát és íjat, ahány **i** és **í** betűt látsz a versben!

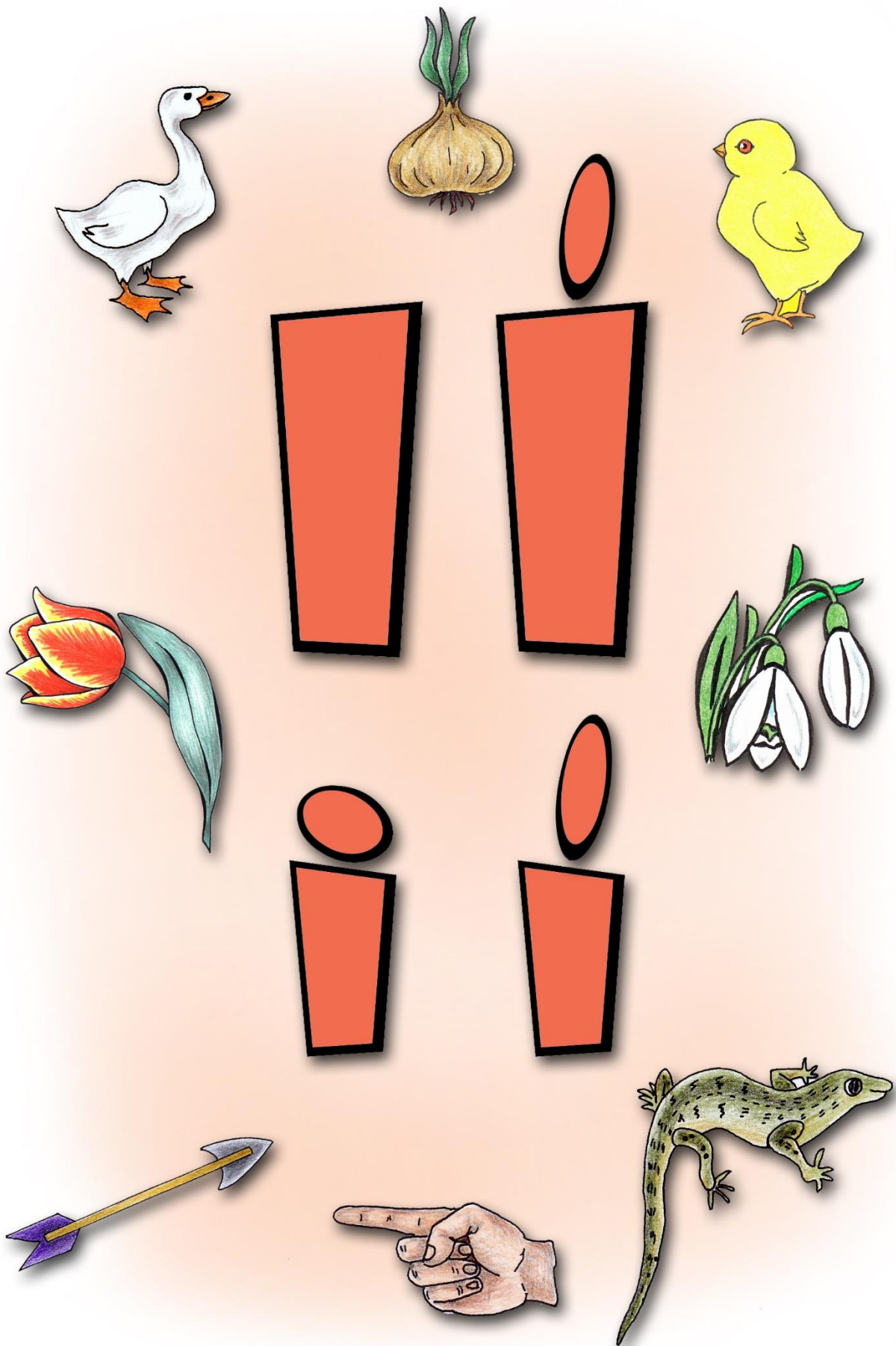
J j

Juli játék babát kapott,
Ügyeskedik, s csak úgy csacsog.
Öltözteti, altatja,
Senkinek sincs jobb dolga.

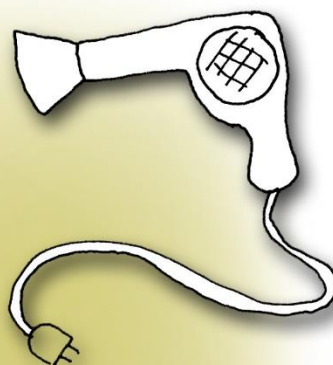
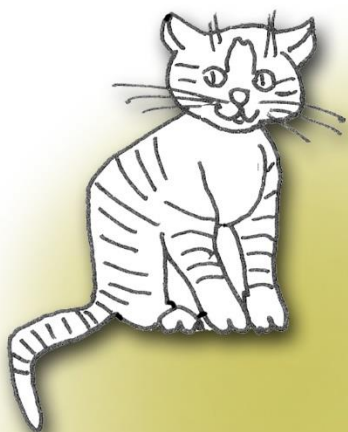
Karikázz be annyi jégcsapot, ahány **j** betűt látsz a versben!

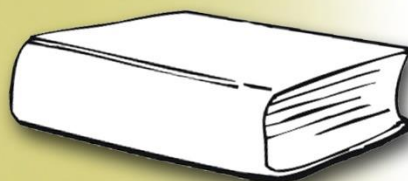
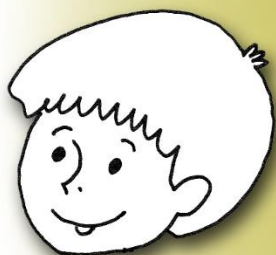

Karikázd be azokat a dolgokat, amelyekben **i**, **í** betű van!

J

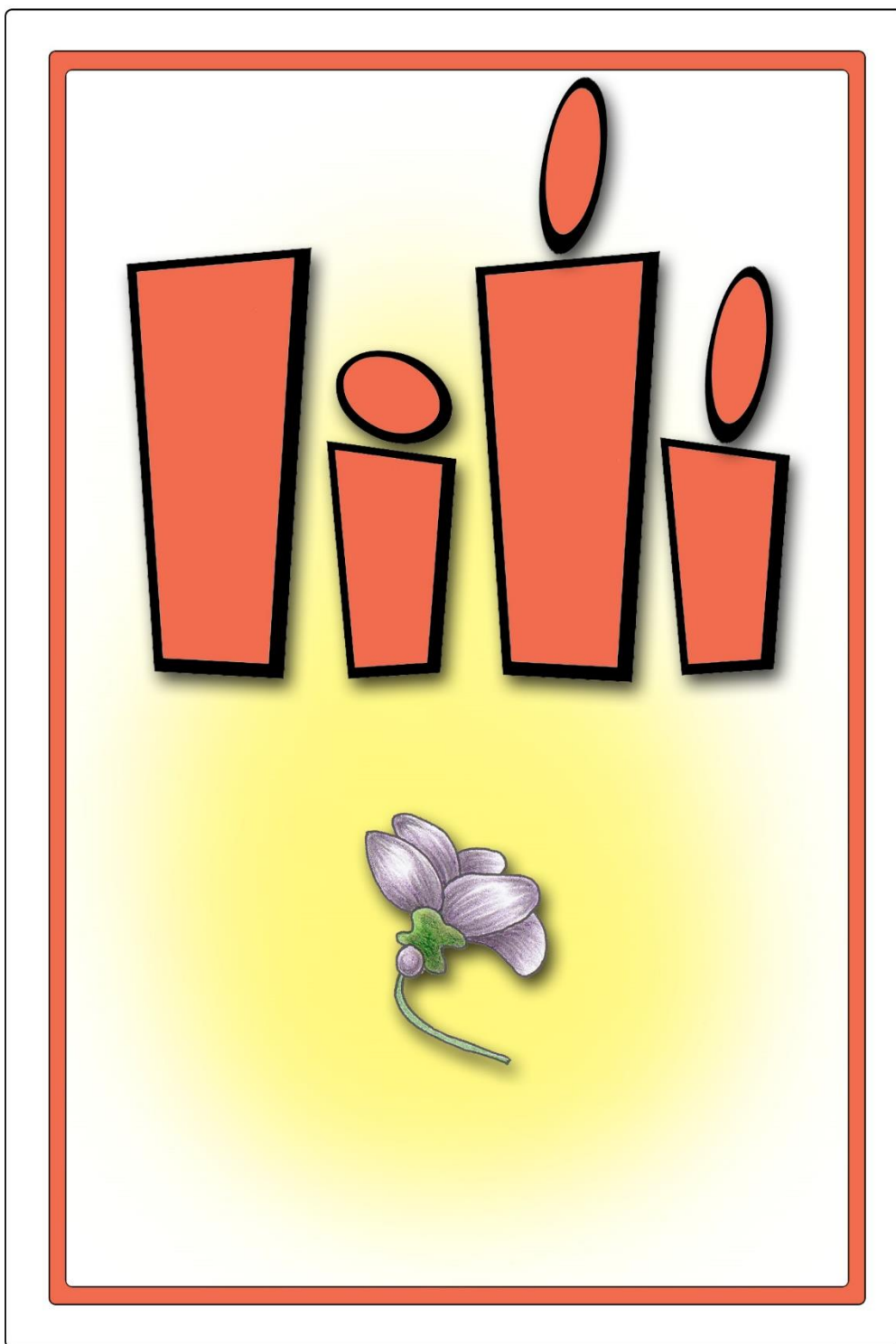
j

Színezd ki azokat a dolgokat, amelyekben **j** betű van!

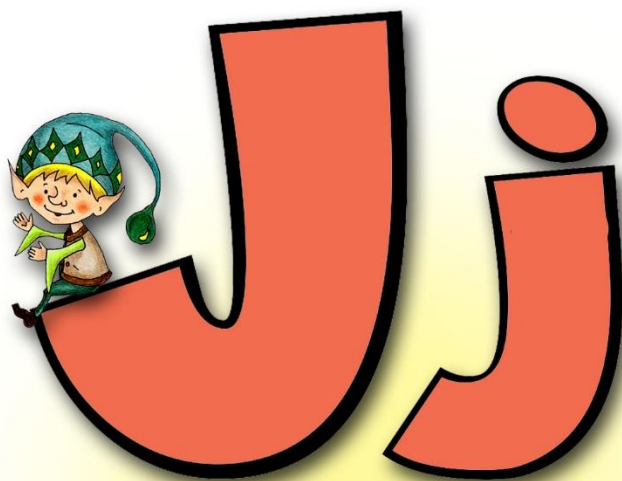
Betűkártya

Gyűjtsd a betűkártyákat! Minden lapban találsz majd két kártyát.

Betűkártya

Gyűjtsd a betűkártyákat! Minden lapban találsz majd két kártyát.

A tavasz első virága

Réges-régen, amikor az évszakok már eldöntötték, melyik melyiket is kövesse, összegyűltek a legszebb virágok, hogy eldöntsék, melyikük mikor is akar virágba **borulni**.

A gyümölcsfák persze könnyen dűlőre jutottak, és beosztották, hogy a tavasz folyamán mind virágba borulnak, a gyümölcsüket pedig szépen sorban hozzák nyár elejétől egészen az ősz végéig.

A virágok azonban sehogy sem tudtak megegyezni, mind elsőként akart szirmot bontani. A rózsák, a tulipán és az árvácska nem vettek részt a vitán, ők nem siettek a virágzással. A tulipánnak megfelelt, hogy áprilisban bontson szirmot, az árvácska sem sietett sehova, a rózsa pedig tudta: ő tavasz végétől akár ősz elejéig is virágozhat, **ANNYI** fajtája van.

A krókusz, a hunyor, a csillagvirág, a gyöngyike és az ibolya azonban sehogy sem tudott megegyezni.

– Ha kisüt a nap, akkor a virágaim gyorsan kinyílnak, és szépen mutatnak lila szirmaim – kezdte a krókusz.

– De rossz időben te elbújsz, összecsukod a virágaidat – felelte a hunyor. – Én bezzeg rossz időben is virágzom, sőt, akár már a téli napforduló idején is előbukkanhatok!

– A téli napforduló nem tavasszal van – érvelt a csillagvirág. – Én márciusban már csillag alakú virágokkal örvendeztetem **MEG** az embereket.

– Észre sem vesz téged senki a cserjék alatt! – vágta rá a gyöngyike.

– Én kimagasodom a réteken a fű közül, és sötétkék virágaim már messziről látszanak.

– Nem is látványosak a virágaid! – fitymálta az ibolya.

– Én is legalább annyira szép vagyok, és bár nem nővök magasra, de olyan sok virágom nő egyszerre, hogy mindenki észre fog venni.

A vita csak folyt tovább, mindenki talált valami kifogásolhatót a másikon, magában pedig **VALAMI** nagyon értékeset. Egyszer csak

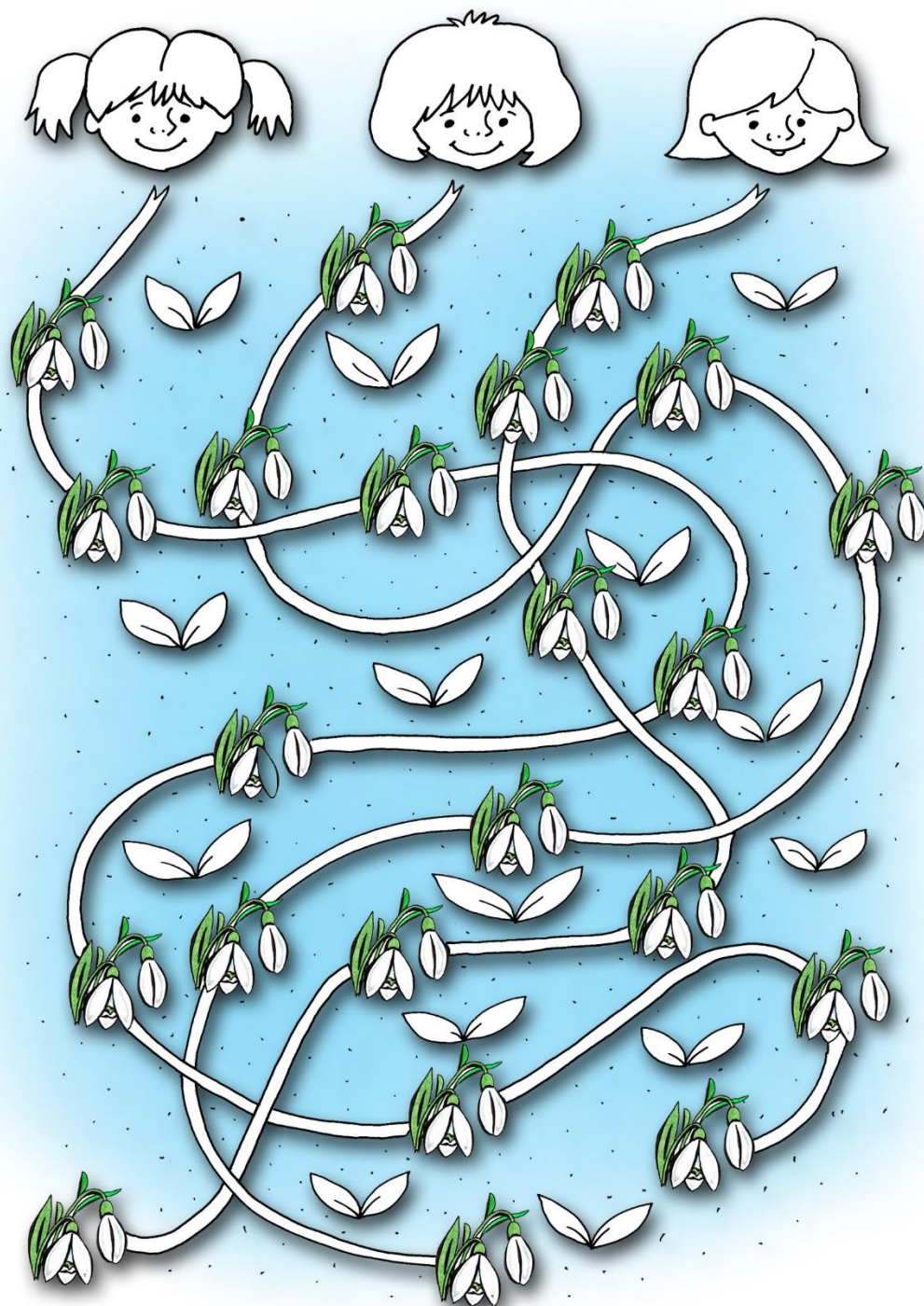
megszólalt egy hófehér, szerény kis virág: a hóvirág.

– Ha nem sértelek meg titeket, szívesen bújok ki először, hiszen a hó alatt növekedem, fejlődöm. Ha meglátnak majd az **EMBEREK**, tudni fogják: jön a tavasz.

A virágok ekkor megértették, hogy az első virágnak az a célja, hogy az embereket emlékeztesse, jön a tavasz, reménnyel teli lesz a jövő.

– A tavasz hírnöke – mondták egyszerre.

Így esett, hogy a hóvirág lett a **TAVASZ** első virága.

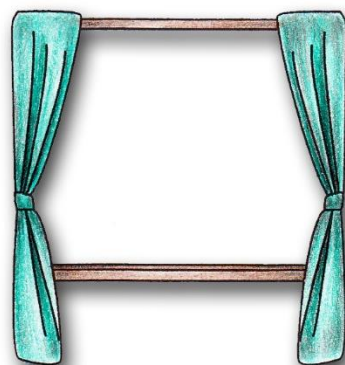
Annak a kislánynak a haját, aki a legtöbb hóvirágot gyűjtötte, színezd vörösre! A többieknek a haját színezd, amilyenre akard!

Angol nyelvlecke

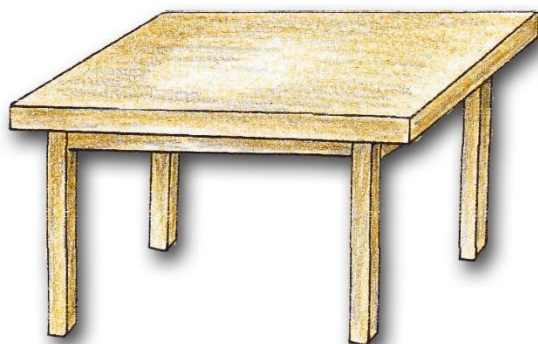
Washing
Machine

Curtains

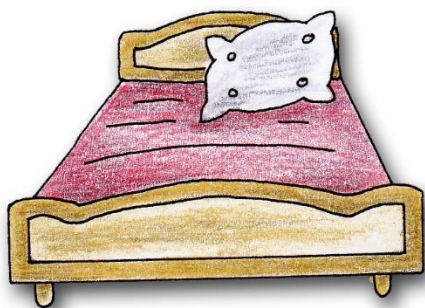
Chair

Table

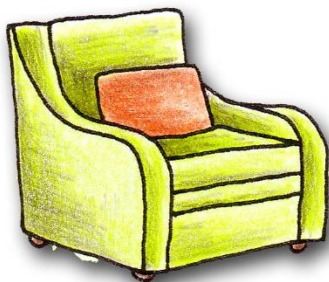
Angol nyelvlecke

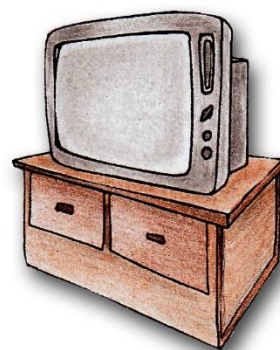
Bed

Wardrobe

Armchair

Television

Tavaszi

Csilingel a hóvirág,
Rügyruhát öltött az ág.
Langyos szellő szaladgál,
Egy-egy bokron meg-megáll.

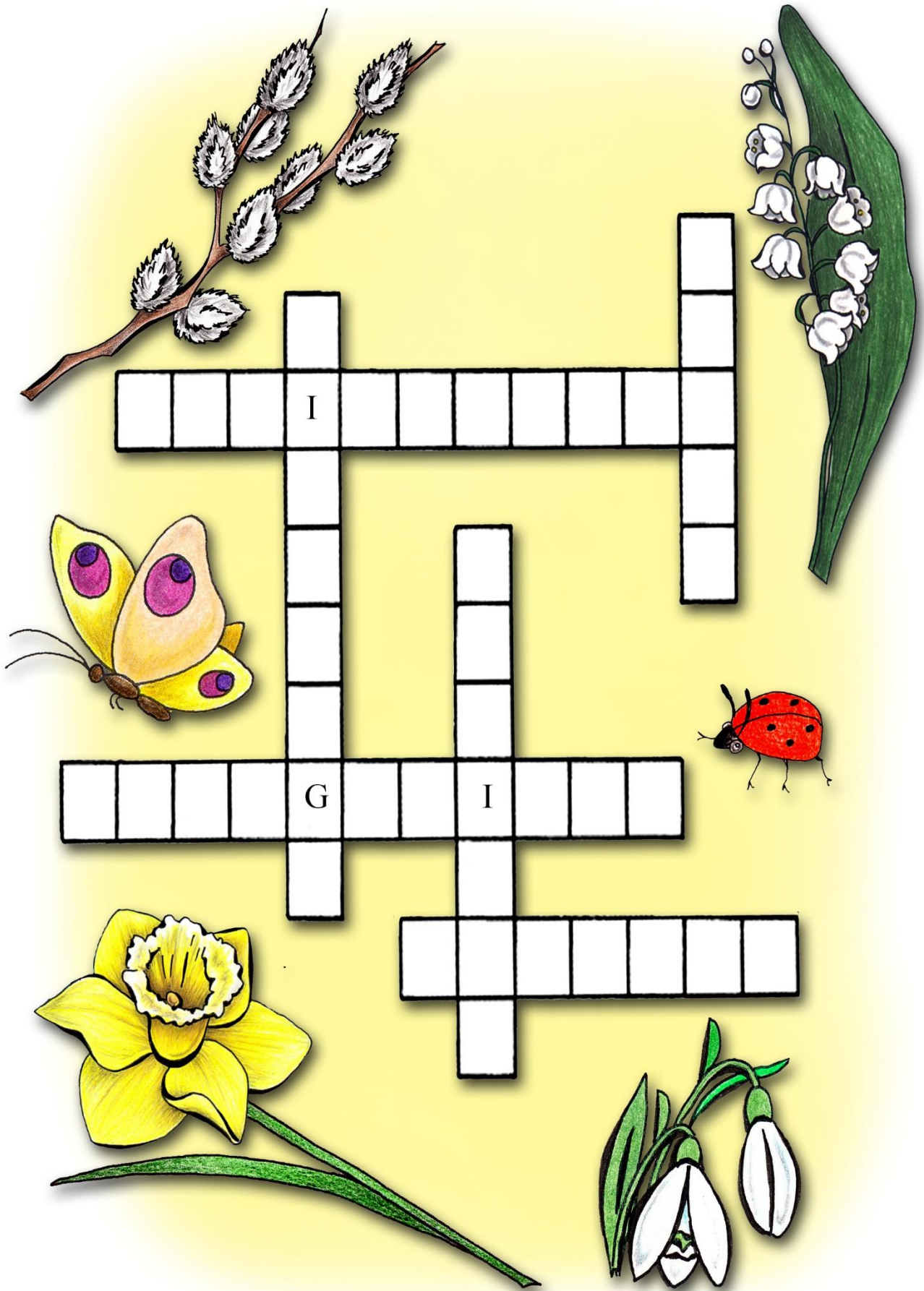
– Maradok egy keveset,
Elűztem már a telet –
Mondja, s azzal továbbáll,
Tavaszi szél szárnyán száll.

Előbújt a napsugár,
Köszönti sok kismadár.
Kökörcsin is nyújtózik,
Ünneplőbe öltözik.

Táncot lejt a szép tavasz,
– Ugye, végleg itt maradsz? –
Kérdi őt egy katica,
Meg egy tarka kiscica.

Írd a hálóba a képen látott dolgok nevét!

Fekete tojások

Húsvétfalván **hetek** óta lázasan készülődött mindenki, hiszen közeledett a falu legnagyobb ünnepe: a húsvét. A faluszéli csokoládégyárban ládászám gyűltek a csokiból készült nyuszik, tojások, báránycák, kiscsirkék, és ínycsiklandó csokoládéillat lengedezett az egész környéken. Itt, Húsvétfalván készült évről-évre a világ összes hímes tojása is, ezért aztán lelkesen pingált a falu apraja-nagyja, hogy időben befejezhessék a munkát, és a nyúl futárok húsvétra eljuttathassák a **GYEREKEKHEZ** a tojásokat és a csokoládéfigurákat.

A nagy ünnep előtt egy héttel végre minden készen állt arra, hogy útnak induljon a világ valamelyik távoli tájára. A hagyomány szerint másnap reggel, virágvasárnapon, a falu főterén gyülekeztek a nyúl futárok, itt kapták meg saját kézbesítendő csomagjukat, mellyel aztán rendszerint úgy elnyargaltak, hogy a szél se tudta volna követni őket.

Ez a virágvasárnap is éppen így indult a faluban. A főtéren összegyűlt **MINDEN** nyúl futár, várva, hogy megkapja a maga pakkját. Miután a csokoládéfigurákat kiporciózták, végre kibontották a hímes tojásokat rejtő hatalmas zsákot is. Hanem ekkor, hirtelen elnémult és megdermedt mindenki.

Olyan borzalmat még soha senki nem látott, mint ami most a szemük elé tárult. A zsákban ugyanis csupa-csupa fekete tojás volt. Minden szín, minden minta eltűnt, amit a sok gondos kéz heteken keresztül pingált rájuk. Olyan feketeség volt abban a zsákban, **hogy** attól csak sírni lehetett.

Sírt is bizony az egész falu. Annyira kétségbeestek, mint eddig még soha.

El sem tudták képzelni, mi történhetett a szép hímes tojásaikkal, arról pedig fogalmuk sem volt, hogyan hozzák helyre ezt a szerencsétlenséget idejében. **HETEKIG** tartana újrafesteni a sok tojást, nekik viszont legföljebb csak néhány órájuk van. Ó, jaj! Ekkora baj, nagyon nagy baj! Mialatt így siránkoztak, jajgattak, előrefurakodott közöttük a szomszéd-

dos erdő tündére, Cilike, és elkezdte vizsgálgatni a megfeketedett tojásokat. Kezébe vett egyet-kettőt, nézegette, forgatta őket, a fejét csóválta hozzá, majd bólogatott és hümmögött. Erre már a többiek is **felfigyeltek**.

– Mit láatsz, Cilike? Mi történt a szép tojásainkkal? – kérdezték tőle.

– Varázslat – felelt a kis tündér. – Egészen biztos vagyok benne, hogy itt valami sötét varázslat történt.

– Milyen varázslat?

– Ki tehetete?

– Helyre tudnád hozni, **CILIKE**?

Záporoztak a kérdések a tündérke felé, de ő csak szomorúan rázta a fejét.

– Nem tudom, hogy milyen varázslat, és nem tudom, hogy ki tehetete – mondta végül, majd hirtelen felkapta a fejét és elmosolyodott –, de azt hiszem, hogy helyre tudom hozni...

– **HOGYAN?**

– Nézzetek csak fel az égre! Látjátok azt a szép szivárványt? – A falu népe egy ideig szájtátva leste a szivárványt, de aztán hamarosan újra a tündér felé fordították tekintetüket. Cilike pedig folytatta mondandóját:

– Ennek a szivárványnak a színeit rá tudom varázsolni a tojásokra. Jó lesz ez így?

– Jó lesz! Nagyon jó lesz! – ujjongott **MIVDENKI**.

Nem is tétozott Cilike, hanem egyből hozzákezdett a varázslathoz. Előkapta varázspálcáját, a szivárvány felé suhintott vele, majd a tojásokra bökött, és ezt még hétszer megismételte, miközben csendesen dudorászott mellé. Mire végzett, a sok tojás mind szivárványszínben pompázott.

Örült, **KACAGOTT** mindenki, mert igen megkönnyebbültek, hogy sikerült megmenteni a húsvétot. A nyúl futárok hamar el is osztották egymás közt a tojásokat, és már éppen indultak volna, hogy teljesítsék feladatukat, amikor egy szörnyűséges üvöltés megállította őket.

Megborzongott a falu apraja-nagyja. Rémulten néztek hátrafelé, majd kétségbeesetten szaladtak szerteszét, mert látták, hogy egy óriás fekete nyúl közeledik a főtér felé, ez üvöltözik, bömböl olyan rettentően.

Amikor a szörnyeteg közelebb ért, már azt is **LEHETETT** érteni, hogy mit kiabál:

– Nem lesznek színes tojások! – mennydörögte. – Nem engedem! Minden tojás **fekete** lesz!

– Ó! Szóval te varázsoltad feketévé a hímes tojásokat? – kérdezte kíváncsian Cilike, aki, úgy tűnt, egy cseppet sem fél az óriástól.

– Én voltam – felelt a behemót meglepődve a kis tündér bátorságán. – Mindenki elszaladt. Te itt maradtál. Te nem félsz tőlem?!

– Nem félek – felelt Cilike –, mert nem hiszem, hogy gonosz vagy. Sőt, én inkább azt gondolom, hogy neked valami szörnyű bánatod van...

A fekete nyulat annyira meglepte ez a kijelentés, hogy szólni se tudott hirtelen, csak lehuppant a földre és nagy **busa** fejét lógatva némán bámult maga elé.

Cilike egészen közel merészkedett hozzá, és apró kezével megsimogatta a nyúl pracliját.

– Bántott valaki? – kérdezte kedvesen.

– Én mindig csak fekete tojást kaptam húsvétra – hüppögött a szörnyeteg, majd elkezdett bögni, de olyan szívet tépően, hogy erre már a szét-széledt **FALUBELIEK** is előóvakodtak.

Nagyon megsajnálták az óriás nyulat, köréje gyűltek, simogatták, vigasztalták.

– Tudod mit? Ezentúl minden évben festünk neked is egy hímes tojást, mégpedig mindig a legnagyobbat. Mit szólsz hozzá? – kérdezte Húsvétfalva polgármestere.

Elkerekedett erre az óriás nyúl szeme, mert nem akart hinni a fülének.

– Tényleg megtennétek? Tényleg festenétek **NEKEM** hímes tojást? Pirosat is?

– Persze! Amilyen színűt csak szeretnél – válaszolták.

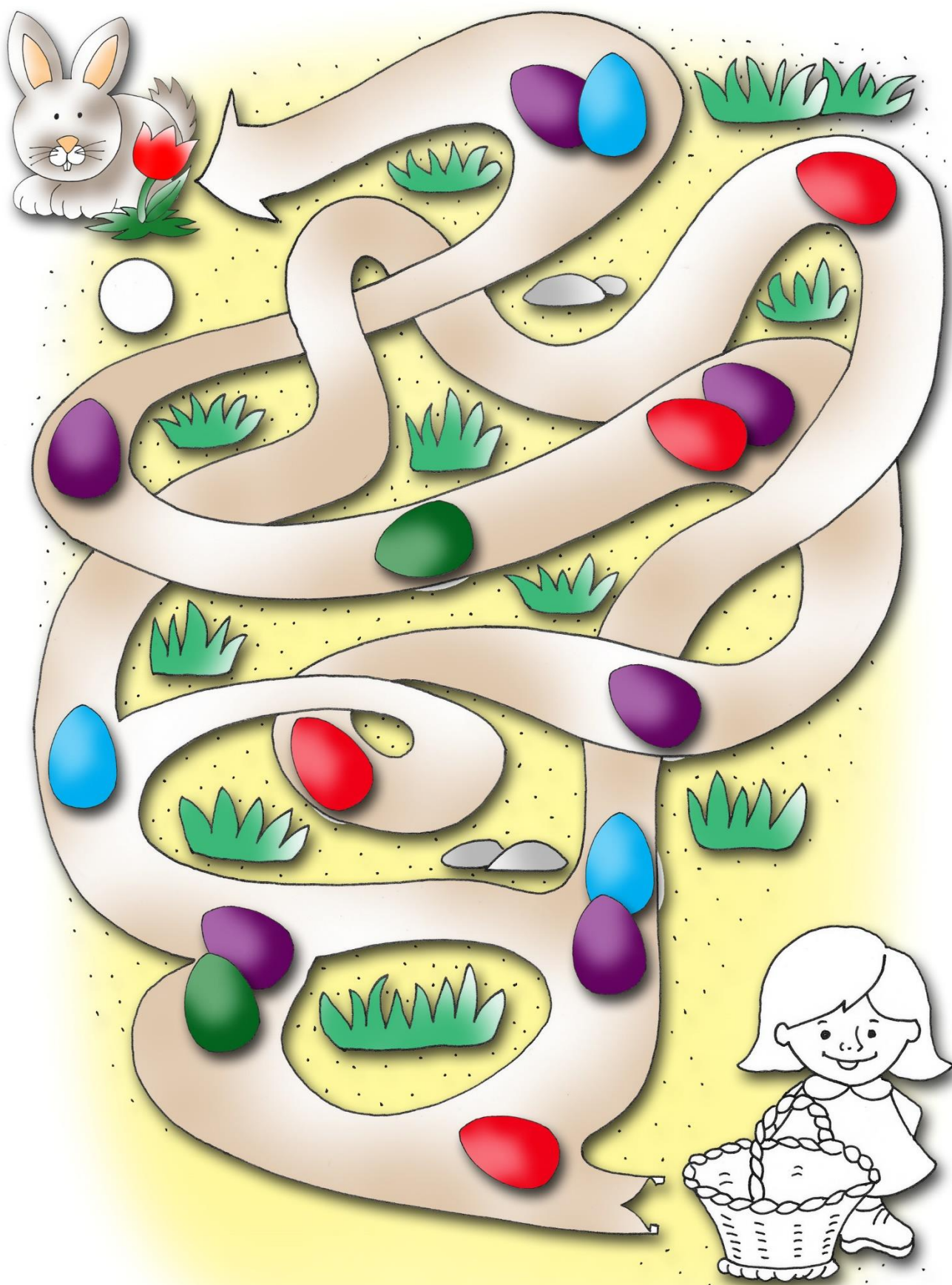
– És nem vagytok rám mérgesek, amiért feketévé varázsoltam a tojásaitokat?

– Nem bizony, hiszen Cilike már helyrehozta a dolgot. Te pedig soha többé nem teszel ilyet, ugye?

A megszelídült szörnyeteg megígérte, hogy eztán sosem bántja a hímes tojásokat, a falubeliek pedig nekiláttak, hogy pingáljanak egy meseszép tojást új barátjuknak.

A nyúlfutárok végre elindulhattak, és azóta talán már célba is értek. Nézz csak utána! **NEKED** nem hoztak véletlenül valamit?

A nyuszi az úton hagyott egy pár színes tojást.
Írd a kicsi körbe, hány hímes tojást tett a kosarába Évike!

Burinda Veronika

Érdekességek a kutyákról

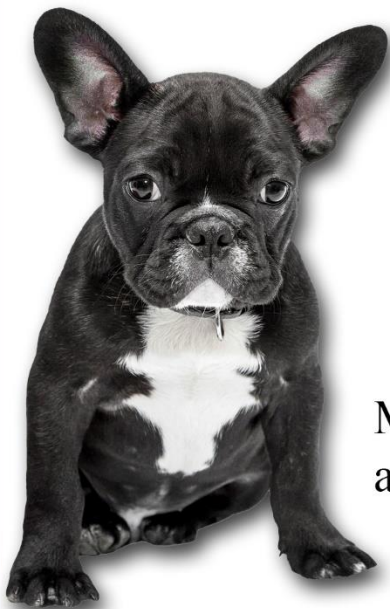
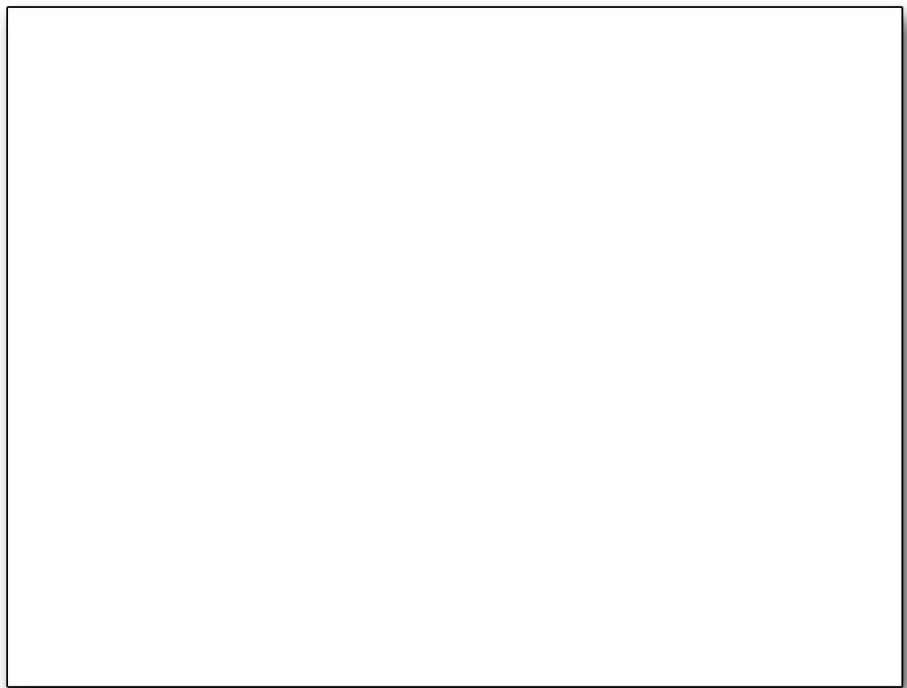

Bizonyára te is sok kutyát láttál már. Vagy talán neked is van otthon kutyusod? Ha nincs, ne keseredj el! Ha felnőtt leszel, akkor te is tarthatsz majd egy négy lábú barátot. Vagy akár többet is...

- Neked melyik a kedvenc kutyafajtád?
- Mondj három dolgot, amit a kutyákról tudsz! (Például: mit esznek, hogy néznek ki, mit szeretnek játszani?)

Nagyon ügyes vagy!

Ha van kedved, rajzolj ide egy kutyát!

Most három olyan meglepő dolgot fogok mondani a kutyákról, amit bizonyára te sem hallottál még:

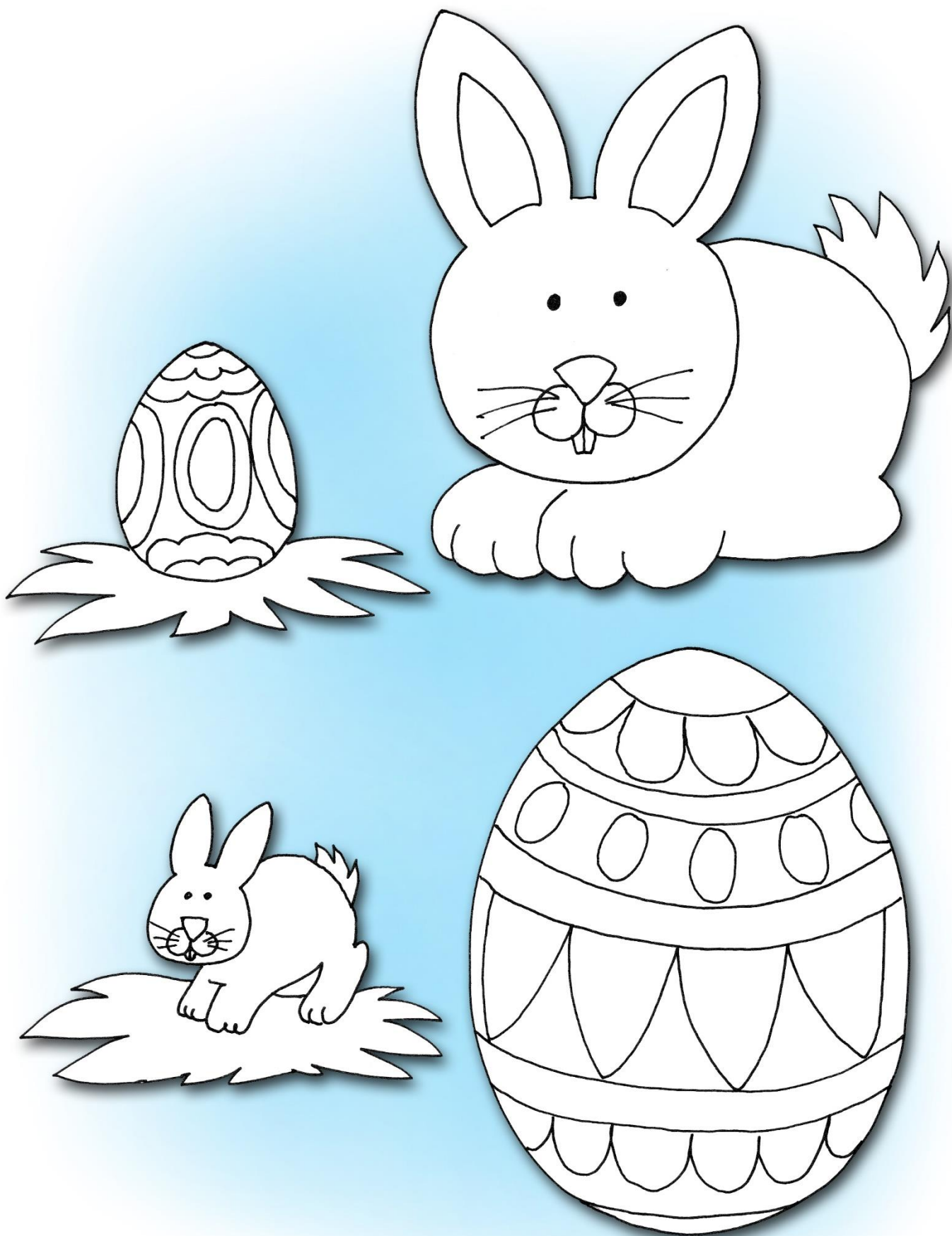
- A kutya nem szereti, ha átölelik. Gondoltad volna? Amíg nálad az ölelés a szeretet kifejezése, addig nála ez azt jelenti, hogy te irányítani akarod őt, vagyis fölébe akarsz kerülni. Ezt pedig nehezen viselik el.

- A kutyák is álmodnak. Alvás közben a mancsuk mozgása és a rángatózás arról árulkodik, hogy a kutya álmodik.

- A kutyusok számára mérgező lehet a koffeintartalmú étel és italok: kávé, cola, csokoládé. Bár gondolom, te is szereted a csokit, semmiképpen ne adj belőle a kedvencednek, ugyanis az ő szervezete csak nagyon nehezen tudja lebontani a csokiban található összetevőket. Így legalább több marad neked és a tesóknak vagy a barátaidnak. A kutyusnak pedig adj valami olyasmit, amit úgy szeret, mint te a csokoládét! Napjaink népszerű cukorhelyettesítője a xilit. A xilit tartalmú édességek halálosak a kutya számára már kis mennyiségben is. A xilit megtalálható a rágógumikban, egyes nassolnivalókban, mentolos készítményekben, cukorkákban, nyalókákban, diabetikus pékárukban, péksüteményekben, diabetikus ketchupban, proteinszeletekben és egyéb diabetikus ételekben. Te milyen finomságot adnál neki?

Színezd ki a nagy nyuszt és a nagy tojást, a kisnyuszt és a kis tojást pedig karikázd be!

Vándor Várhegyi Ibolya

Húsvét gyorsan közeleg

Nyulam-Bulam őnagysága
Nem ér rá a pletykálásra.
Festeni kell a sok tojást,
Tavaly tanult pár új fogást.

Tyúkanyóval szerződést írt,
Fecskemadár viszi a hírt.
Liba gágog élesen,
Adok én is szívesen!

Nyulam-Bulam őnagysága,
Füle tövét vakarássza;
Rájött, hogy itt nincs mentség,
Kell neki a segítség.

Nagyot gondol azután:
– Megtanítom libuskám.
Tojást könnyű festeni,
Jó színt kell csak keverni.

Nekilátnak most már ketten,
Nem pihennek meg csak kedden.
Húsvét gyorsan közeleg,
Várja sok-sok kisgyerek.

Színezd ki a képet!

Bódai-Soós Judit

Mindenképpen locsoló

Szép leányok, asszonyságok!
Locsolkodni jöttem.
Virágoknak friss illatát
üvegbe gyűjtöttem.

Ezt az édes illatfelhőt
permetezem rátok,
cserébe egy hímes tojást,
szép pirosat várok.

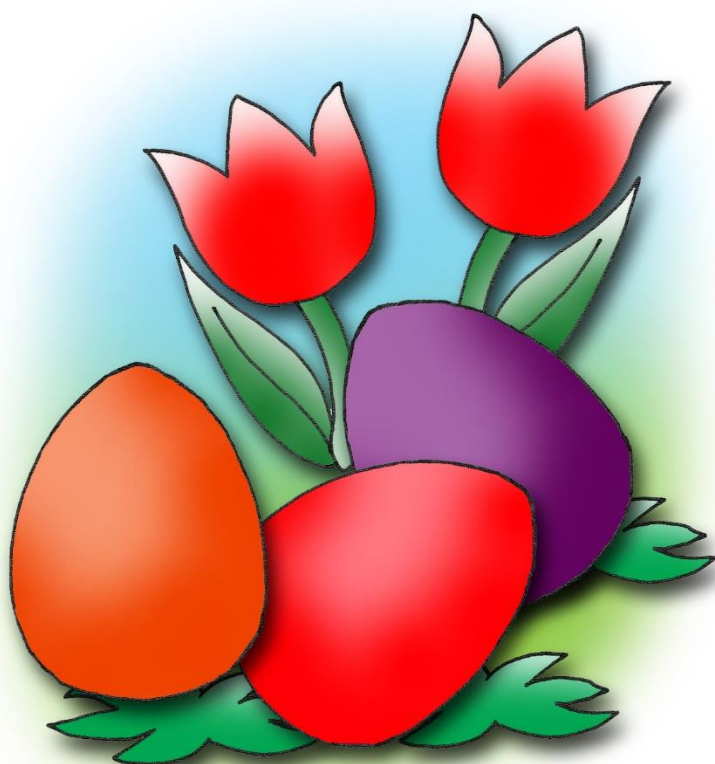
Ha nem kapok hímes tojást,
akkor is locsolok.
Húsen pezsgő szódavízzel,
hogy ne hervadjatok.

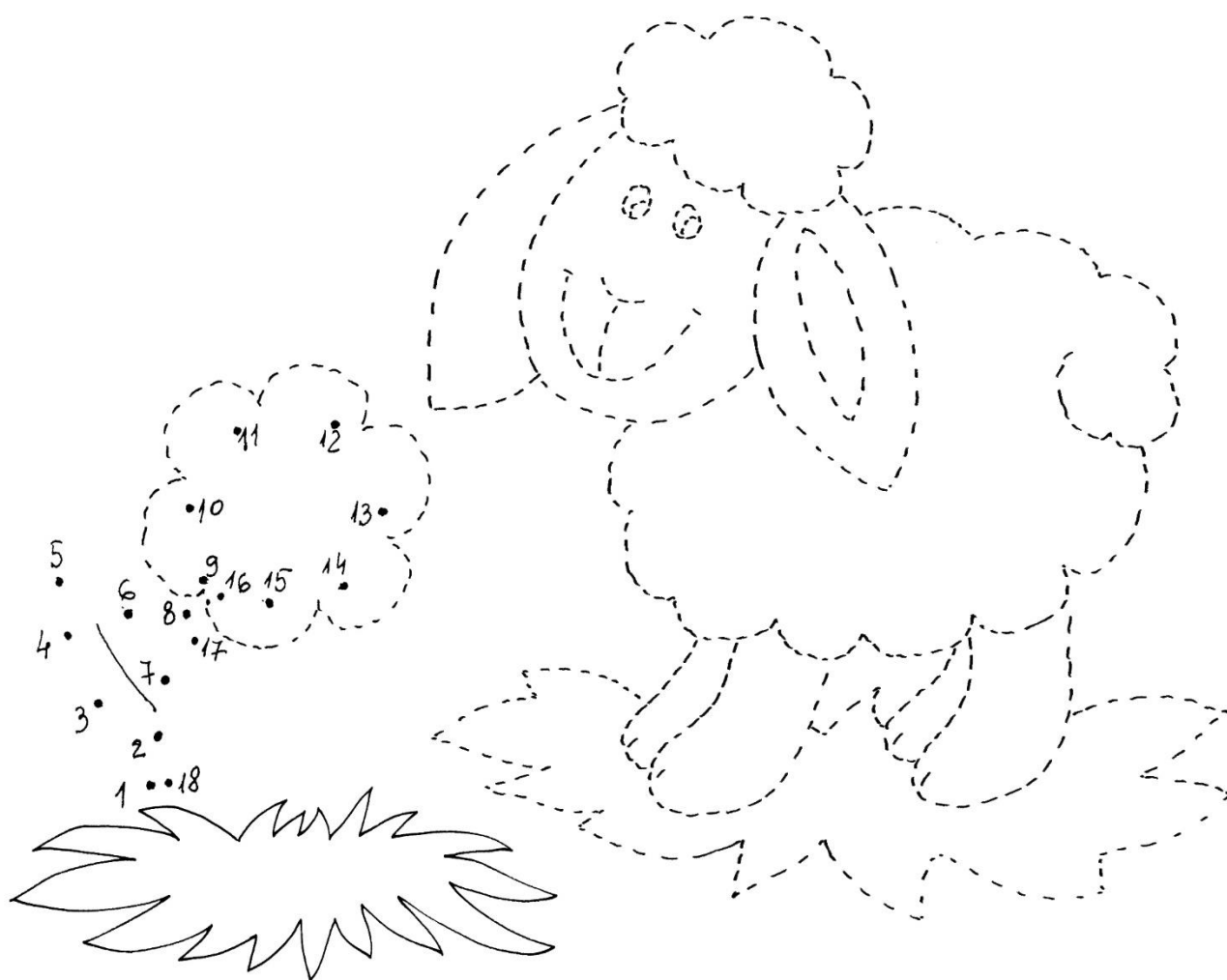
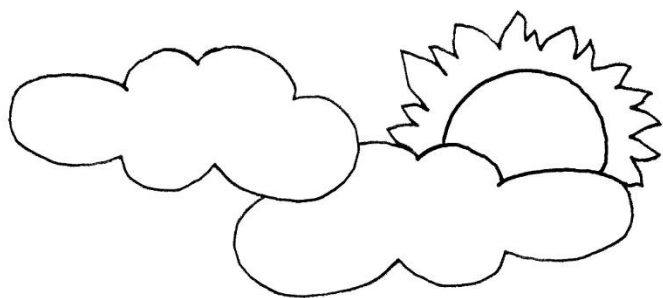

Locsoltató

Virág nyílik kertecskémbe,
megöntözöm mindet szépen.
Jácintomat locsolgatom,
gyöngyharmattal megítatom.
Vizet hintek a rózsámra,
esőcseppet szórok rája.

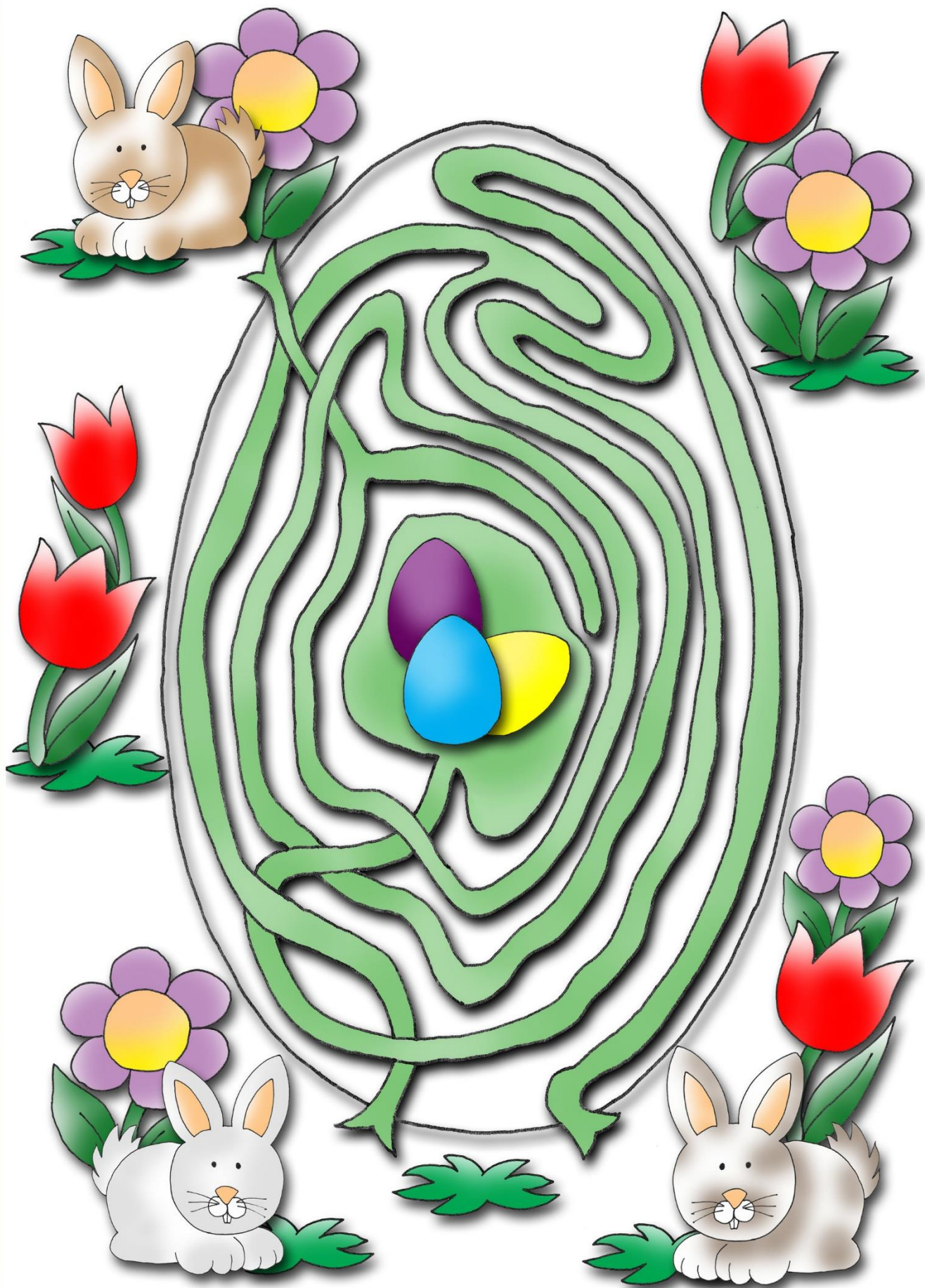
S mintha én is virág lennék,
kölnivízben megfürödnék,
hogy ne hervadjak el nyárra,
locsolókat várok mára.
Piros tojást adok mindnek,
akik engem megöntöznek.

Kösd össze a szaggatott vonalakat, majd színezz!

A három nyuszi közül melyik jut el a tojásokhoz?

Manci néni cicái

EGYSZER egy ködös, zúzmarás, október végi reggelen egy autóból kivettek egy kiscicát. Reszketett az istenadta, fázott is, meg félt is. Ugyan most mit csináljon? Merre menjen? Nézelődött jobbra, balra. Elindult aztán előre bizonytalan léptekkel, gondolta, megnézi, mi van az utcasarkon túl. Ahogy az utcasarokra ért, szembe találta magát egy nagy, bozontos kóbor kutyával. Úgy megijedt tőle, hogy azt sem tudta, hogyan meneküljön. Végül felkapaszkodott egy közeli kerítés tetejére, onnan pedig éppen Manci néni tágas udvarába **UGROTT**.

– Na most, cica – gondolta –, vajon miféle meglepetés vár itt rád? – De mivel nem történt semmi, kutyának híre-hamva se volt, az udvaron pedig csend honolt, kezdett visszazállni bele a bátorság. Bár még mindig remegő lábacskákkal és majdnem a földre lapulva, de elindult szétnézni e számára ismeretlen helyen. Az eddigi nagy félelemtől észre sem vette, mennyire éhes. Kétségbeesetten gondolt vissza régi otthonára, selymes bundájú cicamamájára, akihez olyan jó volt odabújni, kipihenni egy jól sikerült hancúrozás fáradalmait. Azután pedig azon töprengett, hogy volt gazdái miatt bántak vele ilyen kegyetlenül? De bármennyire is gondolkodott, **nem** tudott rájönni. Odakuporodott hát az ajtóban levő lábtörlőre, s elkezdett keservesen miákolni.

– Miáu, miáu, mi lesz velem? Miáu, miáu!

Manci néni hegyezni kezdte odabent a fülét.

– Nicsak, mintha cica nyávogna valahol a közelben – gondolta, és már sietett is az ajtóhoz, hogy megnézzé, hol sír ilyen nagyon az a cica.

Ahogy kinézett, azonnal észrevette a lábtörlőn reszkető kis fekete cicát. Manci néni nem lett volna Manci néni, ha nem esett volna meg rajta rögtön a szíve, és be nem csalogatta volna a meleg konyhába. El is nevezte Csöpikének, és langyos tejcskét adott neki, amit a kiscica hálásan **DOROMBOLVA** köszönt meg.

Evés után Manci néni ölbe vette Csöpikét, megsimogatta fényes, koromfekete bundáját, mire a kiscica boldogan gömbölyödött össze az ölében. Ott is maradt Manci néninél. Jobb gazdát úgysem találhatott

volna.

December közepén lehullt az első hó.

Jaj, de csodálkozott Csöpike, amikor látta, milyen sok fehér valami potyog lefele az égből. Gondolta, elkap ő is egyet, és odaadja ajándékba Mancsi néninek. Felnézett hát az égre, hogy kiválassza a legszebbet és legnagyobbat, ám éppen akkor, egy jókora hópihe az orra hegyére hullt, és pillanatok alatt el is olvadt. Hej, de megijedt Csöpike! Hova tűnhetett az a valami az orráról? Lábacskájával tapogatni kezdte az olvadt hópihe helyét. Mancsi néni jót nevetett **rajta**, majd szépen megmagyarázta neki, mi is a hópehely.

Így telt el a hosszú tél, majd eltelt a tavasz és a nyár is. Nyár végére Csöpike szép nagy cicává fejlődött. Olyan széppé ám, hogy a környék összes cicafiúi a csodájára jártak. Aztán egy nap férjhez ment egy derék, jólnevelt cicafiúhoz, de azért Mancsi nénit sem hagyta el. Nem tudta elfelejteni, hogy ő volt az, aki befogadta a kis árva, magára hagyott cicát, és szeretettel **NEVELTE** fel.

Novemberre, két apró, tarka cicával gyarapodott az ifjú család. Az egyik fekete hátú, fehér kötényes, a másik sárga, fekete-fehér foltos, bársonyos talpú kiscica. Mancsi néni és Csöpike csak úgy gyönyörködtek bennük. A cica apuka is büszke volt két kislányára, csak azt nem tudták eldönteni, milyen nevet adjanak a két cicának. Volt is evégett nagy csetepaté, veszekedés! Csöpike azt mondta, hívják a fehér kötényest Picikének, a kis tarkát pedig Csinuskának. Cicapapa felmordult.

– Micsoda nevek! Pici és Csinus, nem! Inkább hívják őket Cicukának és Kiscsöpinek. Ez viszont nem **TETSZETT** Csöpimamának. Mancsi néni csitítgatta őket.

– Egyeztetek meg veszekedés nélkül. Mi sem szebb egy szeretetben, megértésben élő családnál.

De Csöpike és Cicapapa csak nem engedett a saját akaratából. A vége az lett, hogy Csöpike összekarmolta Cicapapa orrát, Cicapapa pedig mérgesen odébbállt, csak a kerítés tetejéről kiáltotta vissza, hogy egy hétig nem is jön haza. Csöpike úgy tett, mintha nem érdekelné a dolog, azután pedig odakuporodott Mancsi néni ölébe, és elkezdett keservesen sírni. **MANCI** néni nem tudta, mitévő legyen.

– Kinek a pártjára álljak? – tűnődött. – Ki szeretném békíteni őket, de hogyan? Ki tudna nekem segíteni? Tudod mit, Csöpike? – támadt egy

hirtelen ötlete Mancsi néninek. – Kérjük meg az utcánkban lakó gyerekeket, hogy segítsenek nekünk, és mondják meg ők, mi legyen a két cica **neve**.

Csöpike rögtön beleegyezett. A gyerekek el is jöttek, és megtárgyalták nagy komolyan a dolgot. Úgy döntöttek, hogy a kötényes cica neve legyen Linda, a tarka cicáé pedig Kitti. Ez már Csöpimamának is tetszett, és Cicapapa is, négy napi távollét után, helyeslően bólintott. A cicák meg növegettek, egyik huncutabb volt, **mint** a másik.

Telt-múlt az idő, odakint lassan elolvadt a hó és beköszöntött a tavasz. Úgy két héttel húsvét előtt, a két cica, játék közben arra lett figyelmes, hogy az elkerített tyúkudvarból a tyúkok egy lyukon keresztül kiszöknek a kertbe, majd eltűnnek az öreg körtefa lábán levő sötét részben. Egy darabig ott maradtak, majd kijöttek és visszamentek a tyúkudvarba. És ez a dolog nap mint nap ugyanúgy megtörtént.

– Érdekes! – nézett össze **KITTI** és Linda.

– Szólni kéne anyunak... – indítványozta Linda.

– Mit mondanál anyunak? Hiszen nem tudjuk, miért járnak oda a tyúkok. Anyu pedig biztosan azt mondaná, hogy nem a mi dolgunk, ne törődjünk vele.

– Igaz is! – ugrott Lindácska Kitti nyakába. – Mit törődünk mi azokkal a tollasokkal? Inkább játsszunk egyet! – kiáltotta, és felszökött a kerítésnek támasztott seprűre, onnan pedig egyenesen Kitti hátán termett. A vidám hancúrozást rövid pihenés követte az **ILLATOS** virágok között.

– Nézd! – súgta Kitti egy kis idő után. – Megint szalad három tyúk! Jó lenne tudni, miért mennek oda. Gyere, lessük meg, mit csinálnak ott! – Azzal választ sem várva, halkán a tyúkok után lopakodott. Lindának nem kellett kétszer mondani, azonnal követte testvérkéjét. A körtefa melletti bokorban meglapultak. Nem kellett sokáig várniuk, a három tyúk egymás után bújt elő a résből és nyargalt vissza a tyúkudvarba. A két cica egy **DARABIG** hallgatózott, majd mikor látták, hogy nincs több mozgás, Kitti megszólalt:

– Megnézzük, hogy mi van azon a résen túl? – kérdezte.

– Be mersz menni oda? – kérdezett vissza Linda.

– Ha te is jössz velem, akkor igen! – felelte Kitti, és kikukucskált a bokorból. Senki nem volt a közelben. – Megyünk? – nyávogta, azzal

kilépett a bokorból.

– Menjünk! – válaszolta Linda, és könnyedén, nesztelenül keresztülugrott egy ágacskán. A rés előtt megálltak. Kitti szimatolni kezdett.

– Furcsa szag jön a résből. Olyan **MINTHA**...

– Festék, meg... – szimatolt Linda is.

– Tojás! – vágta rá Kitti.

– Igazad van, tojás! – állapította meg Linda. – Nagyon érdekes. Nos? Megnézzük?

Kitti nem válaszolt, hanem óvatosan besiklott a résen. Linda követte. Útjuk a sötétben valahova lefelé vezetett, de nem tartott sokáig, mert hirtelen hihetetlen kép tárult a szemük elé. Egy gyertyafénnyel megvilágított termet láttak, melynek egyik fala tele volt polcokkal. A polcon puha fészkek **SORAKOZTAK**, s bennük sok-sok tojás. A terem közepén fehér nyuszikák serénykedtek. Három nyuszi hihetetlen gyorsasággal piros festékbe mártotta, míg másik három fonott kosárkába helyezte a megfestett, fényes tojásokat.

Kitti és Linda a csodálkozástól meg se mukkantak, csak bámulták a nyuszikákat, amíg az egyik kis nyuszi észre nem vette őket.

– Nicsak, húgocskáim, segítségünk jött! – fordult társaihoz.

– Kik vagytok? – kérdezték a nyuszik, és körülugrálták a cicákat.

– Én vagyok Kitti, és ő Linda, a testvérkém. De ti kik **vagytok**, és mit csináltok itt?

– Mi húsvéti nyuszik vagyunk, és piros tojásokat festünk a jó gyerekeknek.

– Tényleg segíthetünk mi is nektek? – kérdezték a cicák.

– Persze! **HOLNAP** húsvét napja, és még az éjjel szét kell hordanunk a tojásos kosárkákat. De mivel ti még kiscicák vagytok, menjetek szepen haza, és kérjétek meg a mamátokat, hogy engedjen segítenetek. Azután visszajöhettek.

Kitti és Linda azonnal Csöpipamához szaladt, és nagy miákolás közben elmondták, hogy a nyuszikáknak segítségre van szükségük.

– Jól van, aranyos cicukáim! Nemcsak hogy elmehettek segíteni, de én is veletek megyek, hiszen csak **EGYSZER** van egy évben húsvét, és az éjjel hamar eltelik!

Hajnalhasadtáig szorgalmasan dolgoztak. Hogy valaki meg ne tudja, hogy ők cicák, az egyik kis nyúl nyuszifüles sapkát adott nekik,

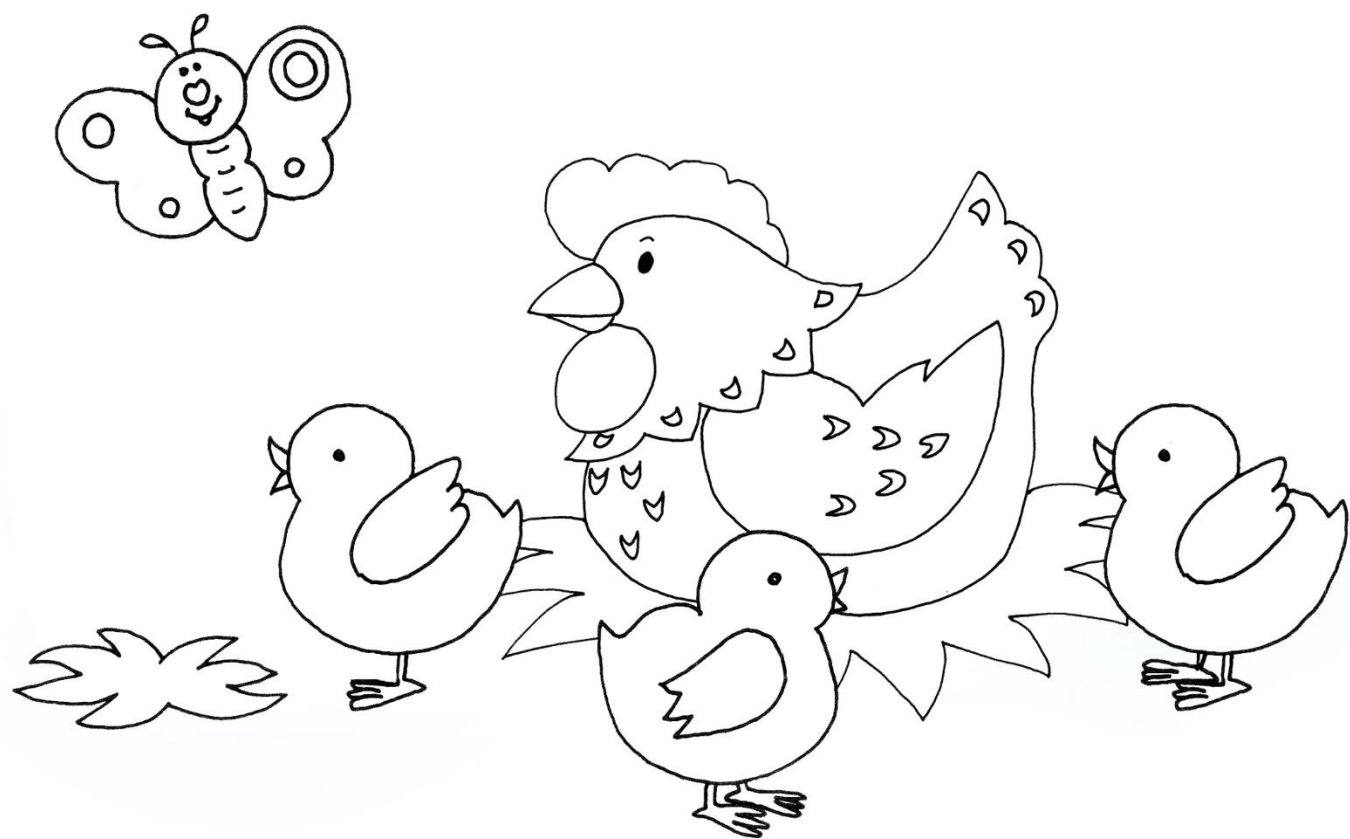
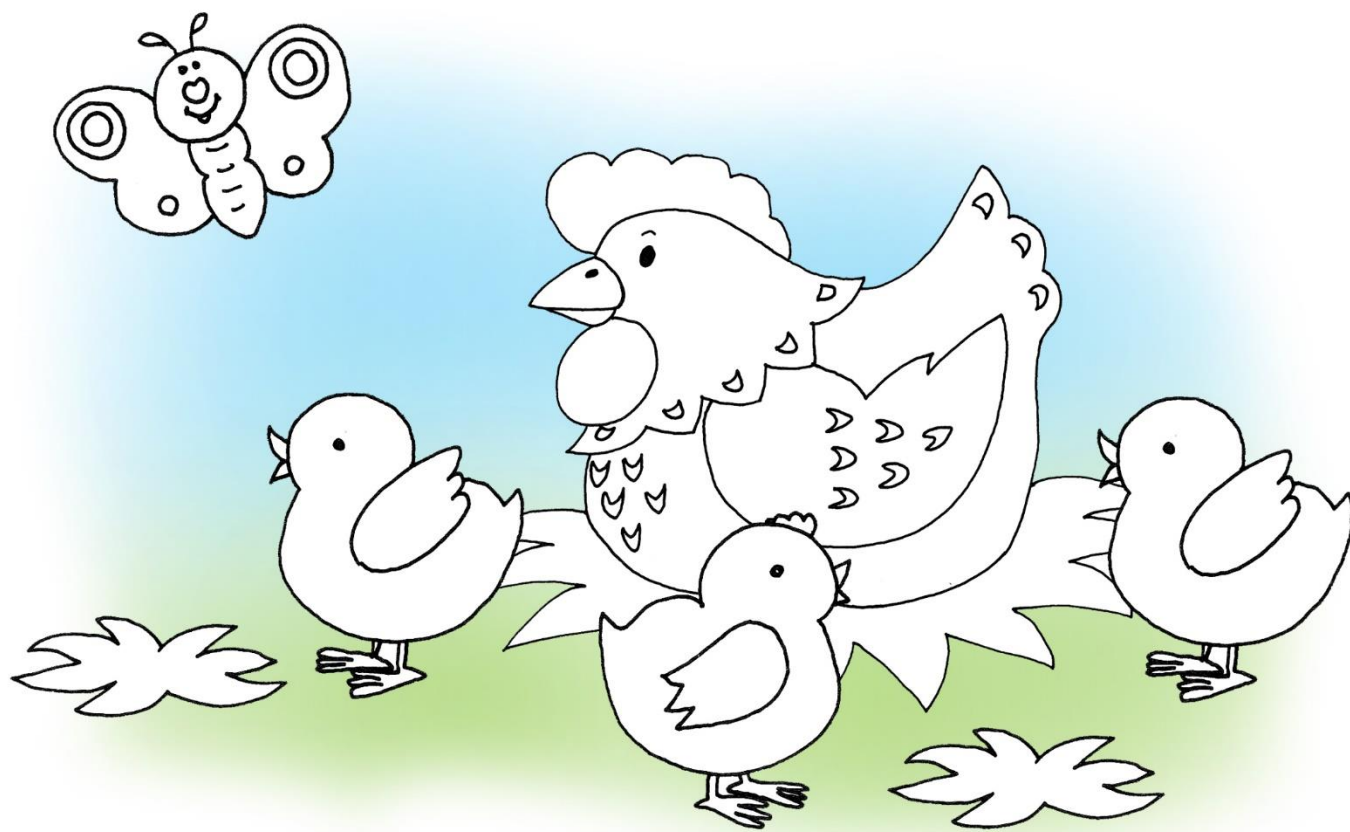
amelyet örömmel viseltek és sokáig megőriztek.

Másnap minden kertben volt egy-egy fonott kosár, tele hímestojással. Örültek is a gyerekek a sok szép fényes **PIROS** tojásnak! Csöpipama pedig büszkén dorombolt Manci néni ölében, és nézte az édesen alvó Kittit és Lindát.

– Nekem van a két legügyesebb cicám a világon! – suttogta elégedetten, majd elnyúlt gazdasszonya ölében, és ő is álomba szenderült.

Nézd meg figyelmesen a két képet, és keresd meg a 7 különbséget!
Ha sikerült, színezd ki a rajzokat!

Különleges tojásfestés

Április úgy döntött, hogy hiába olyan szeleburdi és széllelbélelt, idén megünnepli a húsvétot. Minden hónaptestvére ünnepelte a saját hónapjában lévő ünnepet, csak ő nem. Március nőnapot tartott, és virágot adott, Február felszökött a farsangi bulira, Május Időanyót köszöntötte fel anyák napján, December pedig a karácsonyt ünnepelte **HATALMAS** lelkesedéssel.

Április régóta járt már a Földön, úgyhogy tudta, az ő hónapjában a húsvétot szokás megünnepelni. Az emberek ilyenkor tojást festenek, ezért elhatározta, idén ő is fest pár szép tojást a testvéreinek. Felhőről felhőre ugrálva eljutott az első faluig. Minden házba belopózott, ahol tartottak tyúkokat, és egy kis szellő segítségével elemelt egy-egy tojást. Összesen tizenkét tojásra volt szüksége: tizenegy kellett a hónaptestvéreinek és egy Időanyónak.

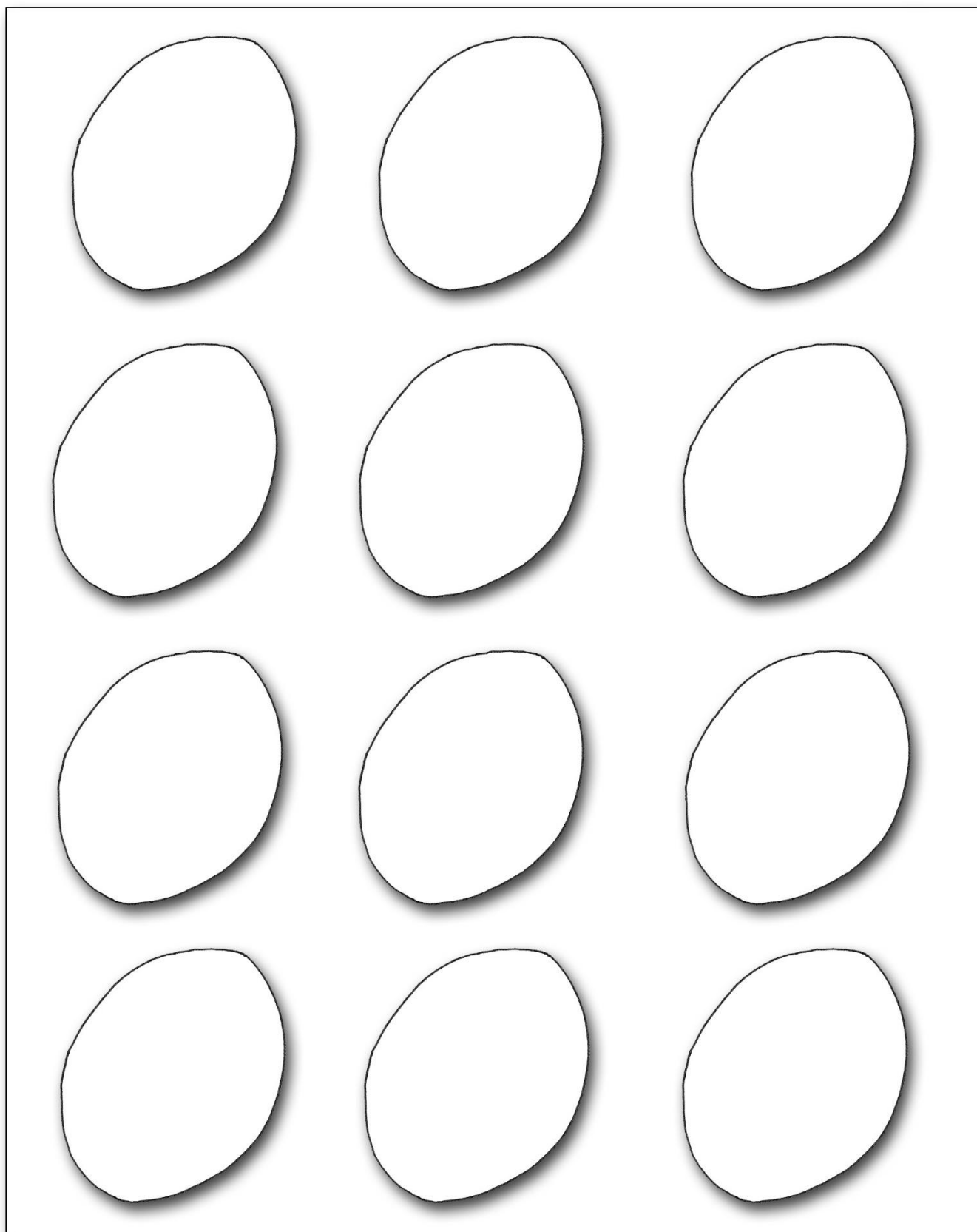
Boldogan kuporodott fel a kedvenc felhőjére, és nézegette a zsákmányát. A tojások megvannak, be is kellene **FESTENI** őket. De hogyan csinálja? Ecsetet és festéket Szeptember, Október és November kapott. Ugyan az ő iszákja is tele volt mindenfélével, de festék pont nem került bele. Neki egy kis aranykürtje volt, amivel a virágokat tudta virágzásra bírni. Meg persze szellője, napsugarai, ködös üvege, és egy kis havazás is lapult az iszákban.

Talán Időanyó adott neki kivételesen festéket is. Kotorászni kezdett a batyujában, nem is figyelve arra, mit dönt fel. Így esett, hogy az esős és a napsugaras üvegek kipottyantak, és csodaszép szivárványt varázsoltak az égre. Április tátott szájjal figyelte a színes sugarakat; még sosem látott **ENNYIRE** szép szivárványt.

– Megvan a megoldás! – csapott a homlokára a rakoncátlan hónapfiú. Szépen sorban a szivárvány színes sugaraiba tartotta a tojásokat, amik gyönyörűre festették azokat. El is készült egy piros, három narancs, egy sárga, két zöld, két világoskék, egy sötétkék, egy lila és egy szivárványszínű tojás.

Húsvét napján, korán reggel Április felosont Időanyó házába, és minden testvére ágya mellé tett egy színes tojást, Időanyó asztalára pedig a szivárványszínű tojás került, ami attól kezdve minden évben a húsvéti **ASZTALT** díszítette.

Színezd te is olyan színűre a tojásokat, amilyen színűre színezte Április a mesében!

Vándor Várhegyi Ibolya

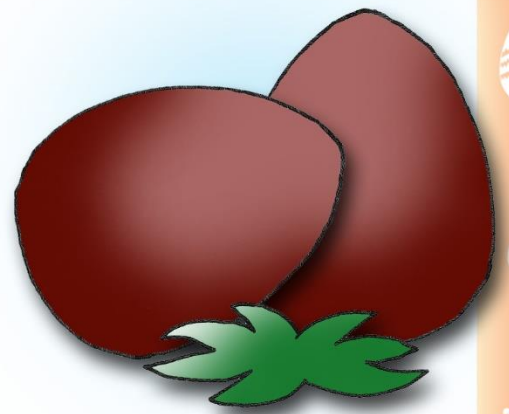
Egy kis nyuszi

Egy kis nyuszi hopp, hopp, hopp,
Magas fűben megbotlott.
Megütötte a bokáját,
Sírva hívja anyukáját.

– Mi történt, kis nyuszikám?
– Megütöttem a bokám!
Vigasztalja anyukája,
Ne sírjon a nyuszikája.

S széthajtja a fűvet ott,
Hol a nyuszi megbotlott.
– Ide nézz csak, nyuszikám,
Piros tojás van itt, ám!

Nevetgél a kis nyuszi,
Örvend neki majd Gyuszi!
Beteszi a kosárkába;
Jó lesz húsvét hajnalára!

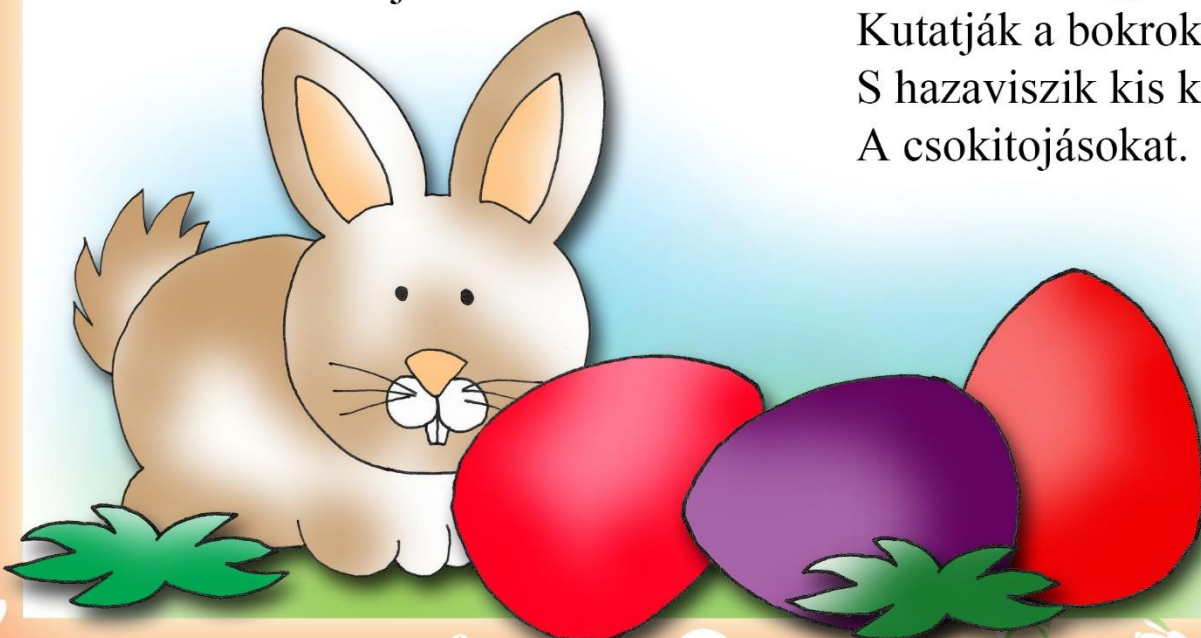

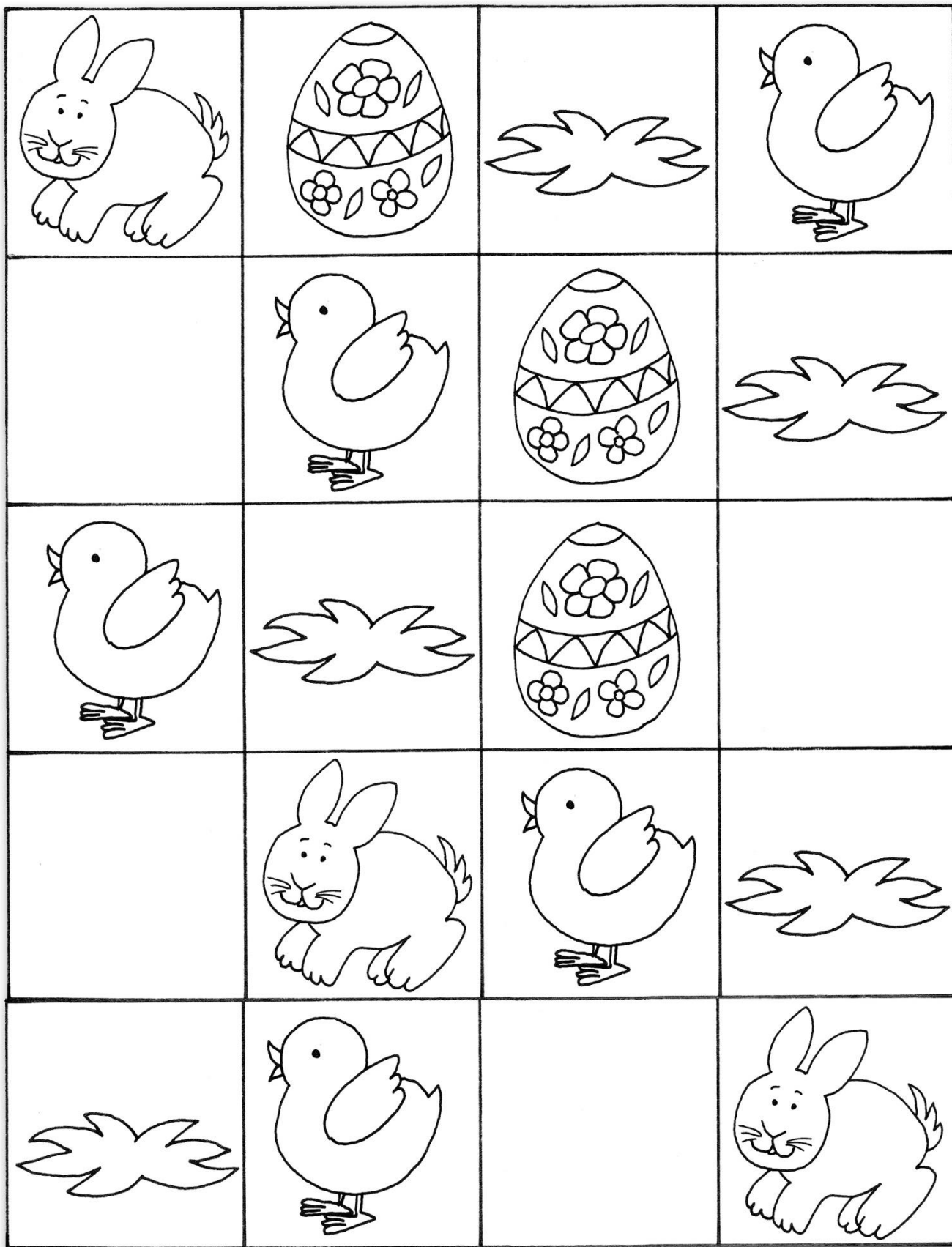
Húsvét reggel

Áprilisban, húsvét reggel
Tapsifüles nyuszika,
Sok-sok színes csokitojást
Rejtett el a bokrokba.

Tudja jól a kicsi nyuszi,
Nem kell neki mondani,
Hogy a színes tojásokat
Minden gyerek szereti.

Itt is, ott is, a gyerekek
Kutatják a bokrokat,
S hazaviszik kis kosárban
A csokitojásokat.

Találd ki, milyen ábrák hiányoznak az üres kockákból! Ha sikerült, rajzold a helyükre őket, majd színezd is ki!

Bódai-Soós Judit

Három tojás húsvétra

Fészket raktak kint a nyulak,
fűből, szép, zöld, kerek tálat.
Hímes tojást tettek bele,
nem is egyet, hanem hármat.

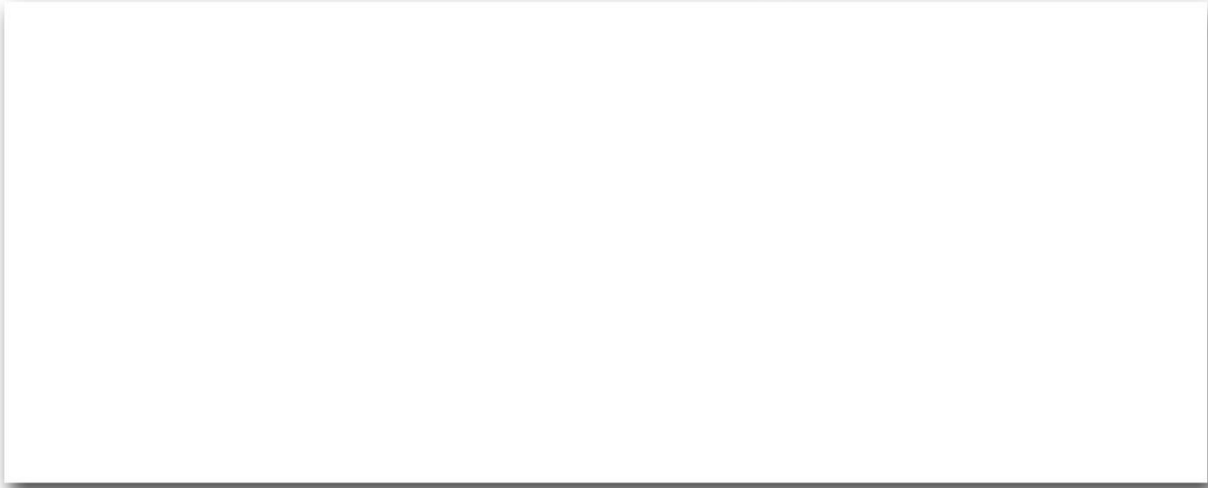
Egyiket a Vízöntőnek,
tengerkéket, hullámosat,
hogyha esőt kérünk, adjon,
ne keveset, s ne is sokat.

Egy szép sárgát, virágokkal
a vén Napnak tettek oda,
hogy melegét bőven ontsa,
aki él, ne fázzon soha.

Az utolsót, tűzpirosat,
a jó Földanyának szánták,
hogy szeretettel, mint eddig,
gondoljon és vigyázzon ránk.

Így lett teljes a nyúlfészek,
köszöntve a kikeletet.
Húsvét napján, kint a kertben,
ha keresed, tán megleled.

Számold meg, hány nyuszt látsz a képen, és annyi csibét rajzolj az üres keretbe!

Arne anyó könyve

Ule már nagylánynak számított, Arne anyó is egyre több mindent bízott rá. Az anyó tudása hatalmas volt, ami a gyógynövények gyűjtését, gondozását és a főzetek elkészítését illette. **ULE** csodálta ezért, és igyekezett mindent megtanulni, amit csak elleshetett. Gyakran volt elégedetlen magával, amikor nem jutott eszébe ez vagy az a recept, nem tudta fejből az összetevők helyes arányát, vagy azt, hogy mennyi ideig kell az üstben fortyognia a hozzávalóknak, hogy a kívánt hatást érje el. Anyó egy idő után végül megelégte a dolgot, és leült vele **beszélgetni**.

– Ekkora koromban én sem tudtam ennyi mindent, mint most, és most sem emlékszem mindenre fejből. De van egy könyvem, amiben benne vannak a receptek, hogy ha valamiben bizonytalan vagyok, legyen hol utánanéznem a dolgoknak. Eddig nem mutattam meg neked, meg akartam várni, amíg elég nagy és felelősségteljes leszel a használatához. Ule erre kihúzta magát ültében, mert ezek szerint most jött el az az idő, amikor már elég nagy és felelősségteljes. Ez büszkévé tette. Anyó felkelt, és elindult kifelé a házból, **Ule** pedig követte. A kék ajtóhoz mentek, és beléptek a herbalista műhelybe. A lány erősen törte a fejét, hogy hol látott ő könyvet a kis kamrában, de nem emlékezett ilyesmire, pedig az évek folyamán már a kamra minden zegét-zugát megismerte, főleg takarítás közben.

Anyó odalépett az asztalhoz, amin a gyógynövényeket szokták válogatni, darabolni, őrölni, és felnyúlt felette a levegőbe. Természetes mozdulattal tette ezt, mintha csak a mézesbödönt akarná levenni a polcról a konyhában. De ott nem volt polc, csak a fal. Ule meglepetten nyikkant egyet, amikor anyó keze csuklóból eltűnt, majd újra előkerült, és ekkor már egy könyvet **TARTOTT** a kezében.

– Tessék, megnézheted – adta anyó Ule kezébe a vaskos kötetet. Ule kézbe vette a könyvet, és leült vele egy kis zsámolyra. Aznap aztán

már el se mozdult onnan, egészen vacsoráig. Anyó nem zaklatta, megértette, hogy a nevelt lányát magával ragadta a **holmi** varázsa. A lány kicsit kábán, egészen szótlanul ült a vacsoránál. Fáradt volt és álmos, a feje pedig zsongott a sok új tudástól, amit megismerhetett. Persze már tudta, hogy nem fog mindenre emlékezni másnap, vagy azután, de nem is kell, mert ott van a könyv azon a láthatatlan polcon.

Másnap nem ért rá napközben a könyvet tanulmányozni, mert le kellett szűrni az előző napokban beáztatott növényeket, és ez mindig elég nagy maszattal járt, tehát utána még ki is kellett takarítani. Már jócskán közeledett a vacsoraiddő, mire **mindennel** végeztek.

– Anyó, én még olvasgatnék egy kicsit vacsoráig – szólalt meg Ule, amikor Arne elindult kifelé a műhelyből vacsorát készíteni.

– Rendben – bólintott Anyó, és magára hagyta a könyvvel.

Ule igyekezett megtalálni azt a helyet, ahol előző nap abbahagyta az olvasást, de amikor kinyitotta a könyvet, megakadt a szeme az első oldalon. A könyv nagy részében nem volt írás, csak növények képei, és rajzos útmutatók. De az első **OLDALON** jó pár sornyi cirkalmas betű sorakozott.

Ule – a többi falubeli gyerektől eltérően – tudott valamennyire olvasni, erre is Arne anyó tanította meg. Nekiállt hát kibetűzni az írást.

Kedves Árnika!

Fogadd el tőlem ezt az ajándékot, kérlek. Minden tudásom benne van a gyógynövényeket illetően. Használd bölcsen és óvatosan, mindig mások javára! Emlékezz rám jó szívvel!

Nestor

Amikor Ule az aláíráshoz ért, olyat huppant ültében, mint akit megcsípett valami. Már megint ez a Nestor! Ki lehet ő, és hol van most? Azt persze tudta az illetőről, hogy tündér, és hogy annak idején megmentette Árnikát és az édesanyját attól, hogy hontalanná váljanak. Seia és Nestor együtt ültek egy fogadóban, és ott találkoztak Árnikával. De Seia azóta is jelen van Arne anyó életében, míg Nestornak nyoma sincs. Miért? A tündérek nem öregszenek, ezt Ule jól **TUDTA**, tehát ez nem lehet az ok. Úgy döntött, hogy kérdezni fog. Becsukta a könyvet, és visszarakta a polcra, hogy ott lapuljon tovább láthatatlanul, majd elballagott vacso-

rázni. Aztán valahogy nem jöttek a szájára a szavak. Megette a vacsoráját, és elment aludni anélkül, hogy feltette volna azokat a kérdéseket, melyek **MAJD** kifúrták az oldalát. Másnap azzal az elhatározással ült oda a reggelihez, hogy most már tényleg kérdezni fog. De ekkor sem sikerült megszólalnia. Így ment ez még két napig, és Ule ekkorra már gyanút fogott, hogy varázslat van a dologban. Márpedig, ha így van, akkor Seiát kell elővennie. A tündér meg is érkezett nemsokára, és egy időre kettesben is maradtak.

– Seia, ki az a Nestor? – bukott ki belőle minden előkészítés nélkül a kérdés és a tündér, szegény, a meglepetéstől a lábára lötytyintette a forró teát.

– Hogy jutott megint **ESZEDBE** ez a név?

– Anyó megmutatta a nekem a könyvét, amit Nestortól kapott ajándékba.

– Ó, az ajánlás... – kapott a fejéhez Seia. – Erről teljesen elfelejtkeztem!

Ule ettől már a homlokát ráncolta. Egyértelműen volt valami susmus a háttérben. Seia ezek szerint úgy intézte, hogy neki ne jusson eszébe Nestorról kérdezni, és a lány már látta, hogy valóban nem is jutott eszébe az ismeretlen tündér már egy ideje, csak amikor meglátta az aláírását a könyvben. De ezt sem láthatta volna meg ezek **SZERINT**, ha Seiának eszébe jut, hogy ott van.

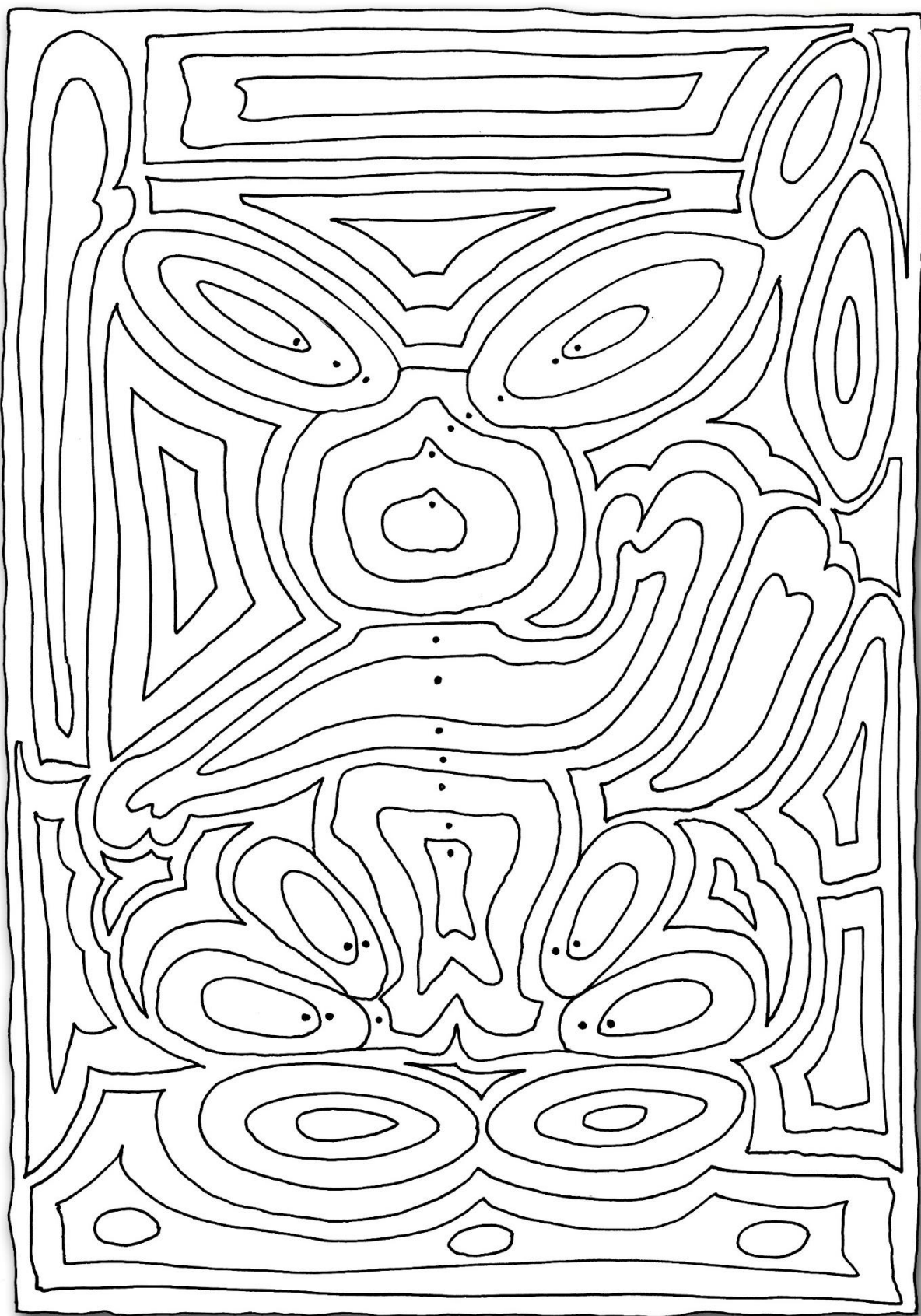
– Seia?! – nézett a tündérre kérdően, és a nagyobb hangsúly kedvéért a kezét is csípőre tette.

Ekkor azonban belépett Arne anyó, és a beszélgetésnek vége szakadt. Seia hamar elköszönt, és Ulénak nem volt alkalma többet kérdezni. Ő azonban nem az a csüggedt, csendes lányka volt már, aki annak idején megérkezett anyóhoz. Azóta határozott lett és kíváncsi, így arra a döntésre **JUTOTT**, hogy saját kezébe veszi az ügyet, és nyomozni kezd. Amikor legközelebb anyó elindult a szomszéd faluba, hogy meglátogassa egyik ismerősét, Ule egy kis tej és sütemény segítségével magához csalogatott egy manót, és kiadta az utasítást:

– Vigyél el Nestorhoz!

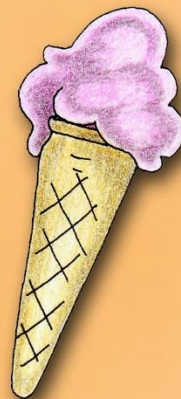
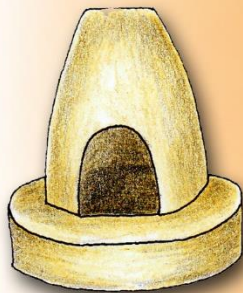
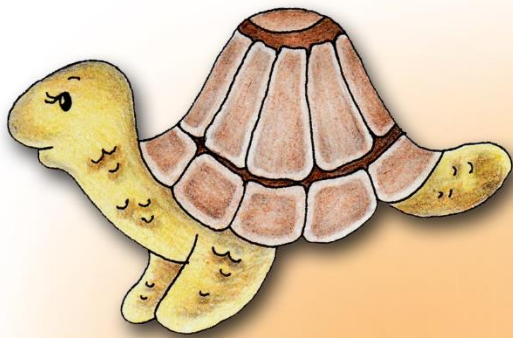

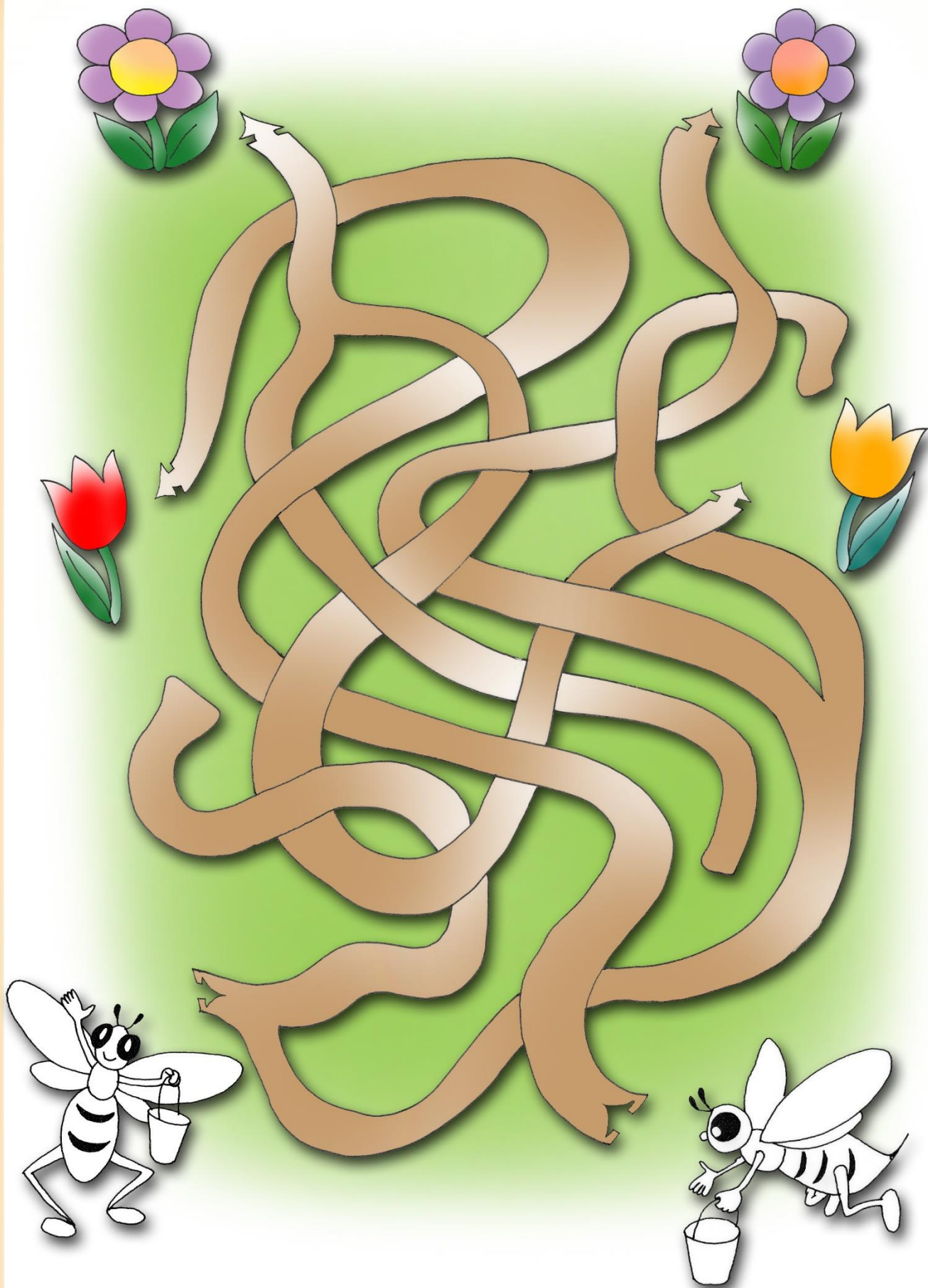

Feketítsd be a pontozott részeket!

Kösd össze az ábrákat az árnyékukkal!

Segíts a méhecskéknek a virágokhoz repülni, majd színezd ki a méhecskéket, vedrüket pedig színezd olyan színűre, mint amilyen színű virágra repültek!

Bódai-Soós Judit

A legszebb tojás

Húsvét közeledtével megszorodott a munka Húsvéti Nyuszi gyárában. A szomszédos falvakból ládászámra érkeztek a friss tojások, **AMELYEK** festésre vártak. Nyuszi egész családja lázasan dolgozott, hogy a sok szép hímes tojás időben elkészüljön. Így aztán nem csoda, hogy a munka hevében senki sem vette észre, hogy az egyik tojás kipottyant a ládából, mielőtt még a festékes kondérba került **VOLNA**. Mivel a tojások igen törékenyek, az én mesém is hamar véget érhetett volna, ha ez a kis jószág nem éppen a puha szalmára esik. Ám szerencsére a szalma megóvta őt a töréstől, s így éppen, egészségesen gurulhattott tova.

Amint lehengergődött a szalmáról, az egyik nyúlcsemete véletlenül megrúgta. Bundás lábacska nem tett kárt benne, csak éppen új lendületet és irányt adott neki. Ezért aztán, mielőtt a tojásnak ideje lett volna meglepődni, máris kigördült a gyárból, **EGYENESEN** az udvaron álló galagonyabokorba.

Na, itt végre megpihenhetett, és rácsodálkozhatott a világra. Azaz...

- Hát, te ki vagy? – kérdezte a bokor, megszakítva a nagy csodálkozást.
- Magam sem tudom – felelt a kis tojás.
- Nem galagonya vagy, az már biztos.
- **GALAGONYA**? Azt sem tudom, hogy az mi fán terem...
- A galagonya rajtam terem, nem máson – bosszankodott a bokor.
- Ó, bocsánat! Akkor tényleg nem lehetek galagonya, hiszen én nem rajtad teremtem.
- Na látod! Én is ezt mondtam.

Egy darabig mindketten csendesen töprengtek, míg végül ismét a bokor szólalt meg:

- Én azt hiszem, hogy te egy tojás vagy.
- Tojás? Nahát! Ezt a nevet már hallottam valahol – **MONDTA** a tojás, és próbálgatta a szót:
- Tojás, tojás, to...
- Jól van, elég már! – szakította félbe a galagonyabokor. – Ha tényleg

tojás vagy, akkor semmi keresnivalód alattam! – Azzal, lehajlítva egy ágát, meglegyintette **kis** barátunkat, s a tojás máris továbbgurult. Addig hempergődött, bucskázott az udvaron jobbra-balra, amíg végül Nyusziék hátsó virágoskertjében találta magát. Hogy, hogysem, megint egy bokor tövében kötött ki.

– Hát te ki vagy? – érdeklődött ez a bokor is.

– Azt hiszem, hogy tojás vagyok – felelt a tojás.

– Tojás? Az meg mi fán **TEREM?**

– Nem tudom, de az biztos, hogy nem galagonyabokron – válaszolta elővigyázatosan kis barátunk, majd felfelé sandítva megkérdezte: – Te galagonyabokor vagy?

– Még ilyen pimaszságot! – kelt ki magából sértődötten a bokor. – Engem holmi galagonyának nézni?! Ki hallott már ilyet! Én tearózsa vagyok, az összes virágok közt a legnemesebb ebben a kertben! – Olyan mérgesen lökte odébb egy tövises ágával a kis tojást, hogy még egy **HARMATOS** levélkéje is leszakadt közben.

Az apró rózsalevél rátapadt a tojás oldalára, és vele együtt gördült tovább. Szegény kispajtásunk megszeppenve simult egy magas, zöld virágszárhoz, ami útjában megakasztotta.

– Hát te ki vagy? – kérdezte most a virágszár tetejéről egy kedves hang. Az előző tapasztalatok után a tojás mukkanni sem mert. A hang gazdája egy nagy, sárga virág volt, közepén egy hullámos szélű tölcsérrel.

Mivel választ nem kapott, gondolkodóba **esett**:

– Nárcisz nem lehetsz, hiszen az én vagyok, s te nem olyan vagy, mint én. A leveled olyan, mint a rózsáé, mégsem hiszem, hogy rózsá lennél...

– Galagonya sem vagyok – segített a töprengésben barátunk.

– Nocsak! Hát megjött a hangod? Akkor mondd: miféle virág vagy te? Még az illatodat sem érzem, és a színed is szokatlan...

– Talán tojás vagyok...

– Tojás? **MEGLEHET**. De miért ilyen fakó a színed?

– Nem tudom.

– Szeretnél olyan szép sárga lenni, mint én?

– Igen, szeretnék – felelt a tojás, mert tetszett neki ez a kedves virág, s jól esett a gondolat, hogy rá hasonlíthat.

A nárcisz meghajlította szárát, hogy fejével elérje a tojást, és szép sárga szirmaival addig dörzsölgette, simogatta, amíg ő is egészen sárga nem

lett. A nagy dörzsölgetésben viszont meggyűrődtek a virág szirmai, s hogy nyugodtan rendbe **hozhassa** magát, egy könnyed lendítéssel félrelökte a megsárgult tojást.

Kis barátunk tehát ismét gurulni kezdett, s útja ezúttal az ibolyák közé vezetett.

– Nézzétek csak! Micsoda virág gördült közénk! – kiáltott kacagva az egyik ibolya.

– Egy rózsalevelű, nárciszszínű tojás! – nevetett **TELI** szájjal egy másik.

– Csiklandozzuk meg! – kuncogott a harmadik, mire az összes ibolya fejét lehajtva lökdösni, csiklandozni kezdte. Ő pedig ide-oda hengeredett közöttük, és velük együtt kacagott.

Mire mindannyian elfáradtak a nagy hancúrozásban, a mi kis tojásunk ibolyakék csíkoktól, foltoktól tarkán gördült a harmatos fűre, hogy megpihenjen. A fűszálak kedvesen átölelték, és addig hintáztatták, ringatták, amíg álomba **NEM** szenderült.

Egy vidám kurjantás ébresztette fel:

– Jaj, de szép! – hallotta, és máris érezte, hogy két kis kezecke a magasba emeli. Húsvéti Nyuszi egyik csemetéje talált rá fűben szunnyadó barátunkra, és óvatosan lepiszkálta róla a rátapadt rózsalevelet.

– Nahát! Ilyen szép hímes tojást még sosem láttam! – mondta, és már szaladt is, hogy Nyuszinak megmutassa.

Bizony, tojás pajtásunk csudaszép lett. A nárcisztól kölcsönzött sárga színét ibolyakék cirmok tarkították, egyik oldalát pedig néhány csíkban a fű zöldje fogta meg. Csak az a folt maradt rajta festetlen, ahová a rózsalevél tapadt, pontosan alevél mintáját **MUTATVA**, a tojás eredeti színével díszítve azt.

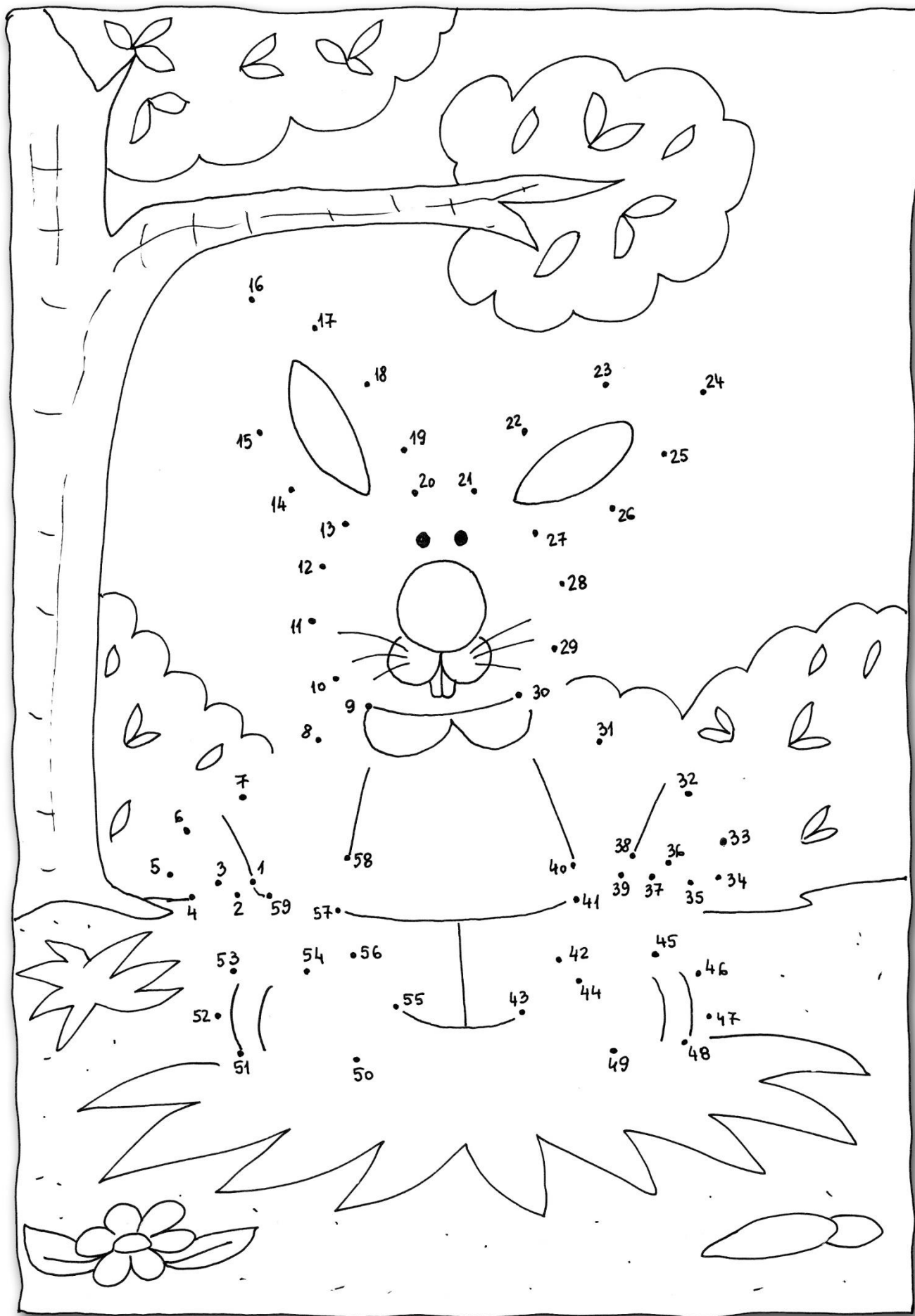
– Csakugyan gyönyörű ez a tojás! – mondta elismerően Nyuszi, amikor megpillantotta. – Ő lett az idei Húsvétunk legszebb hímes tojása.

Nézegette még egy darabig, szakértő szemmel vizsgálgatta, forgatta, azon töprengve, hogy vajon ki pingálhatta ki barátunkat. Közben kilépett a virágoskertbe, és egyszerre megértett mindent.

– Azt hiszem, hogy ilyen meseszépet csak maga a természet tud alkotni – mondta mosolyogva, és a többi hímes tojással együtt egy kis fűfészekbe rejtette, **HOGY** valamelyik gyermek rátalálhasson húsvét reggelén.

Nézz hát körül hamar odakint, hátha éppen tehozzád került!

Kösd össze a megszámozott pontokat, majd színezd ki a képet!

Rajzverseny!

Anyák napja címmel, Pinky újabb pályázatot hirdet!

A rajzok beküldésének határideje

2022. május 5.

Szeretettel várjuk rajzaitokat a
pinkymano2020@yahoo.com email címre!

Megkérjük a tanító néniket/óvó néniket és a szülőket, hogy amikor rajzokat küldenek be, küldjék el nekünk a rajzzal együtt a gyermek teljes nevét, a tanítónő/óvónő nevét, az óvoda/iskola nevét, a helység nevét.

Mivel sajnos nem sikerült sehonnan sem szponzorálást/támogatást kapni az oklevelek kinyomtatásához, a többi versenyzőnek nem küldhetünk nyomtatott oklevelet postán, csak az első három helyezettnek.

Pinky Manó Birodalma

Ismeretterjesztő folyóirat,
3-10 éves gyerekeknek

Kiadja:

Vándor Várhegyi Ibolya, Déva

Főszerkesztő:

Vándor Várhegyi Ibolya

Szerkesztő és korrektor:

Balogh-Bóbis Ildikó

Munkatársak:

Burinda Veronika, Csatlós Zsófí, Vándor Alexandra

Írók:

Bódai-Soós Judit, Burinda Veronika, Domokos Anna,
Kőszegi-Arbeiter Anita, Vándor Várhegyi Ibolya

Illusztrációk:

Vándor Várhegyi Ibolya (Viorica Violet Vándor)

www.google.com/images

Műszaki szerkesztő:

Vándor Várhegyi Ibolya

E-mail:

pinkymano2020@yahoo.com

Facebook oldal:

<https://www.facebook.com/pinkymanobirodalma>

<https://www.facebook.com/pinky.mano.98871>

ISSN 2734 - 7133

ISSN-L 2734 – 7133

E-MAIL cím: pinkymano2020@yahoo.com

POSTA cím: **330012 Deva**
bd. Decebal, bl.8, sc.A, ap.8
jud. Hunedoara
Romania

A **Pinky Manó Birodalmának** tartalmát csak személyes célra lehet felhasználni, valamint óvodákban, iskolákban. **Eladása tilos!** A folyóirat bármely részének más újságokban való közzététele, kiadása, nyomtatása, ill. elektronikus megjelentetése csak a főszerkesztő engedélyével lehetséges.

A közölt cikkek és illusztrációk szerzői jogvédelem alatt állnak! Kérlek, tartsátok tiszteletben a szerzők önzetlenül felajánlott munkáját!

A szerkesztőség a beküldött leveleket rövidítve, illetve szerkesztve közli. A meg nem jelent rajzokat, kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza. A szerkesztőség nem vállal felelősséget a beküldött kéziratok tartalmáért.

Vándor Várhegyi Ibolya (Violet V. Vandor)

könyvei megvásárolhatók angol nyelven, az
Amazon.com oldalon.

Honlapok: <https://fairytale.5mp.eu>
<http://violetvandor.5mp.eu>

Amazon.com oldala:

<https://www.amazon.com/Violet-Vandor/e/B00NDYBK1S>